

S A T O V J E

GLASILO OŠ FRANCA ROZMANA STANETA
Ljubljana

Janez Korpič, 1. a

JUNIJ 2022

Erik Stojanovski, 1. b

Ula Vogeltnik, 1. b

Živa Cerar, 1. b

Klara Rajer, 1. b

KAZALO

Uvodnika	3
Dogaja	4
Utrinki iz šole	4
Noč knjige	9
Erazmus +	16
Mepi	19
Unesco	21
Zmajev karneval	23
Dogodivščine	24
Rimarije	32
Za devetimi vodami	36
Po sledeh Jožeta Plečnika	39
Pot pod noge	42
Stripi	44
Razredne	46

UVODNIKA

Konec.

Konec šolskega leta 2021/2022.

Konca ni nikoli. Tudi z zaključkom šolskega leta ne. Je le priložnost. Prva ali naslednja. Priložnost za začetek ali nadaljevanje. Nadaljevanje kot pot zadovoljstva ali kot pot nezadovoljstva. Oboje ustvarjamo sami. Sami s svojimi hotenji, trdom ali nerganjem. Odvisno od vsakega posameznika. Mladi dokazujejo, da se da obrniti tok misli in dejanj v smeri zadovoljstva, veselja, pomoči in solidarnosti. V besedah in dejanjih.

Da lahko pojejo, plešejo in pomagajo.

Da se lahko družijo z vrstniki iz različnih držav, razvijajo prijateljstvo, spoštujejo kulturo in tradicijo svojega in drugih narodov.

Da knjiga in branje ni le šolska obveza in nadloga, temveč pot v predor domišljije in ustvarjalnosti.

Da se na tej poti lahko pridružita še svinčnik in čopič.

Da obstajajo tudi svetle barve, le uporabiti jih moramo.

In videti.

Opaziti.

Satovje je priložnost za to. Pa ni edina.

Za pogled nazaj in za spodbudo.

Božo Starašinič, ravnatelj

Ana Miloš, 4. b

Flin Mihovec, 3. b

Žan Cafnik, 4. a

Maja Stopar, 8. a

Lenja Cafnik, 7. a

Jure Babšek, 4. a

Pozdravljeni, drage bralke in bralci!

Letošnje šolsko leto smo na srečo končali »normalno« in skoraj več ne razmišljamo o vseh nadlogah, ki so nas pestile še nedolgo nazaj. In prav je tako! Satovje je zato spet optimistično in vedro, saj se je letos na šoli veliko dogajalo – pa ne mislim samo na učenje. Napolnili ste ga s svojimi zabavnimi in razburljivimi dogodivščinami, pisali pravljice, zgodbe, razne domislice, veliko ste pesnili in očitno uživali tudi med umetniškim ustvarjanjem s čopiči, barvicami, škarjami, lepilom ...

Upam, da boste med prebiranjem uživali in mogoče dobili kakšno idejo za aktivnosti v prihodnjem šolskem letu. Do takrat pa veselo zakorakajmo v poletje in počitnice, zaslužili smo si jih 😊

Ana Filip, urednica

DOGAJA

Utrinki iz šole

Humanitarni koncert "PLEŠEM – POMAGAM"

22. maja, je bil v Linhartovi dvorani Cankarjevega doma izveden humanitarni koncert z naslovom "PLEŠEM – POMAGAM", ki sta ga skupaj organizirala Zveza prijateljev mladine Moste-Polje in Folklorna skupina Emona, z željo zbrati čim več sredstev za intergacijo Ukrajinskih otrok, ki jih je vojna pregnala iz njihovih domov in so svoj dom našli v Sloveniji.

Humanitarni koncert je potekal pod častnim pokroviteljstvom Predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja. Med nastopajočimi, ki jih je bilo skoraj 200, so bili tudi učenci naše šole. Nastopilo je 44 otrok iz 1. a, 2. b in 3. a. Učiteljice so jih na nastop skrbno pripravile, na odru pa so jih spremljali naši nekdanji plesalci šolske folklorne skupine: Matevž, Polonca, Miša in Pija. Pred nastopom smo imeli vsi nekaj treme, a otroci so na odru pokazali, da njihova igra, veselje in smeh vedno sprožijo v vseh nas tisto otroško radoživost, ki jo še vedno nosimo v sebi.

Ker smo pomagali s tistim, kar znamo, torej plešemo, pojemo in se igramo, verjamem, da nismo le pomagali drugim otrokom, temveč tudi drug drugemu polepšali večer in upamo, odšli domov z lepimi spomini.

Nekoč je dober in moder človek dejal nekako takole: »Lepo je biti del dobre zgodbe.« Hvaležna sem vsem našim kolegom, staršem, donatorjem, tihim podpornikom in pomočnikom, ki ste omogočili, da smo bili skupaj del dobre, srčne, otroško igrive in nepozabne humanitarne zgodbe "PLEŠEM – POMAGAM". Hvala vsem našim otrokom, brez katerih dogodka seveda ne bi bilo in brez njihovega smeha bi bil svet pust. Iskrena in velika zahvala tudi čisto vsem, ki so pomagali, pa jih poimensko ne bomo izpostavili in naj obvelja: "Kdor vesele pesmi poje, gre po svetu lahkinih nog..."

Naj bo vaš korak vesel, igriv, otroško navihan in naj vam riše nasmeh.

Andreja Absec

Dalija Muhić, 1. b

Malu Mlakar, 4. a

Jona Šorli, 3. a

Karolina Sečan, 4. a

Naša galerija

V jeseni, malo pred 110. rojstnim dnevom naše šole, smo se prvošolci odločili, da plastificiramo in razstavimo naše likovne izdelke na ograji naše šole. K sodelovanju smo povabili tudi starejše učence in zbrali veliko prečudovitih umetnin.

Na ta način je zaživela naša ograja, kjer so bili razstavljeni izdelki naših učencev (tudi starejših), na temo ŠOLA. Opazili smo kar nekaj ljudi, ki si je te izdelke ogledovalo in to nam je dalo veselje, da smo učenci prve triade izdelali papirnate okraske z "nematerialnimi željami" ter z njimi okrasili šolsko ograjo – galerijo na ograji.

Ker pa čas prehitro teče, je minilo tudi novo leto in spraševali smo se, s čim izdelke na ograji zamenjamo. Otroke smo vprašali, kaj jih nasmeji, osreči in ponovno so naši mali umetniki ustvarili umetnije, s katerimi je naša ograja zaželela dobrodošlico vsem gostom iz Portugalske, Poljske in Grčije, ki so bili pri nas v okviru projekta Erasmus plus.

Ker pa se nam je zdelo prav, da vesele risbe na rumeni podlagi izzbijajo nasmeh in osrečijo še koga, smo s skupino prostovoljcev v mesecu aprilu pripravili kratek kulturni program in razstavo pripeli na ograjo Doma starejših občanov Dravljje.

Verjamemo, da smo z risbicami na ograji marsikoga razveselili, izvabili kakšen nasmeh in mimoidoče pripravili do tega, da so se ustavili in občudovali umetnije naših učencev. Veseli in hvaležni smo, da so naše umetnije dolgo krasile ograjo ter da so bili vsi do njih spoštljivi in jih niso poškodovali.

Želimo vam lepe počitnice in veliko ustvarjalnega veselja.

Učiteljice 1. razreda

Lazar Pejčić, 3. b

POMLADNA ŠOLA V NARAVI V VILI ŠUMICA

Dan pred odhodom so nekaterim doma pomagali pakirati, drugi so si spakirali sami. Nekaj izmed nas je imelo občutek, da gremo na morje, drugi smo se veselili, ker končno gremo v šolo v naravi. V ponedeljek, 28. marca 2022, nas je zjutraj ob osmih pričakal avtobus. Peljali smo se približno uro in pol. Odpeljal nas je v Vilo Šumico. Tam smo najprej pojedli okusno malico. Nato smo se odpravili na našo prvo pohodno pot, v Tamar in Zelence. Po kosilu smo se odpravili še k jezeru Jasna, ki je bil le 10 minut hoda stran od nas. Po vrnitvi smo razpakirali kovčke po sobah, si izbrali vsak svojo posteljo in sledila je večerja, umivanje in spanje. Prvo noč smo prespali brez zbujanja, saj smo bili vsi utrujeni. Naslednji dan smo se odpravili na vrh Srnjak, kjer smo se lahko lovili. Po kosilu smo se razdelili v ekipe in igrali različne igre, po večerji z igrami nadaljevali in to poimenovali Olimpijske igre. Naslednji dan smo se po zajtrku odpravili na veliko igrišče pod Srnjakom, kjer so bila zelo zanimiva lesen igrala. Presenetil nas je dež in hitro smo skozi Kranjsko Goro odhiteli na kosilo. Deževalo je zelo kratek čas in zato smo se lahko igrali na dvorišču pred Vilo. Skakali smo čez veliko kolebnico, igrali nogomet, se guncali na dveh gugalnicah, se lovili ... Po večerji smo se imeli še tretji del Olimpijskih iger. V četrtek smo se ob jezeru Jasna igrali, na koncu pa tik pred dežjem fotografirali. Zdaj imamo spominsko fotografijo ob Jasni. Zvečer smo imeli pižama zabavo, kjer smo ob video posnetkih plesali različne pleske. Zadnje jutro so nas učiteljice nahecale, da moramo zaradi novo zapadlega snega ostati še en dan. Bil je 1. april. Nekateri smo se smejali, nekateri pa jokali. Na poti domov smo si še ogledali Liznjekovo hišo v Kranjski Gori, kjer smo lahko spoznali, kako so nekoč živeli ljudje. Ko smo prispeli domov, so nas pred šolo pričakali starši. Čeprav smo se imeli zelo lepo, ne vem, kdo je bil koga bolj vesel, starši nas ali mi starše.

Učenci 3. b

Zoja Stanović Elesini, 8. b

Eva Radičević, 4. b

Lana Nikolić, 3. a

Lilly Hamar, 3. b

**Učenci 3. razredov so bili letos prvič v šoli v naravi.
Kako so razmišljali o šoli v naravi učenci 3. a?**

Bili smo v Kranjski Gori. Vila Šumica je postala naš drugi dom. Veliko smo hodili, dobro jedli in se lepo imeli. Upam in želim, da bi imeli še velikokrat šolo v naravi.

Katarina Namjesnik, 3. a

Težko smo čakali, a naše želje so se izpolnile. Smučanje na Kopah je nadomestila šola v naravi v Kranjski Gori v bližini ledeniškega jezera Jasna. Nismo se kopali, smo pa sneg dočakali.

Brina Zalaznik, 3. a

Tara Rajer, 1. b

Težko sem pričakovala trenutek odhoda v šolo v naravi, ker sem vedela, da bomo raziskovali in se zabavali. Zabavno in športno popoldne se je nadaljevalo in zaključilo po večerji. Še skok v pižame, v prijetne sanje in že je tu nov dan in nova doživetja. Kar prehitro je minilo.

Julija Vidmar, 3. a

Komaj sem čakala, da gremo v šolo v naravi. V januarju so nam povedali, da smučanja ne bo, bila sem žalostna. Toda dobili smo obljubo, da se šola v naravi samo prestavi na čas, ko korona ne bo več ogrožala našega zdravja. Tako se je konec meseca marca želja izpolnila. Bila sem zelo vesela.

Lana Nikolid, 3. a

Oskar Tomše, 1. a

To je bila moja prva šola v naravi. Uživala sem vse dni in tudi spanje na pogradu zgoraj je bilo posebno doživetje. Tudi pohod v Tamar in na Srnjaka mi je bil všeč, saj smo ob hoji lahko opazovali čudovito naravo in se zabavali.

Nikolina Bojkovid, 3. a

Prvič v šoli v naravi, to pa jenekaj. Smučanje na Kopah smo nadomestili v Kranjski Gori. Meni je bilo hoje kar preveč, premalo pa prostega časa v sobah. Bil sem pa vesel, ko smo dobili v sobo lego kocke in smo zgradili stolp. Šola v naravi mi bo ostala v lepem spominu in tudi to, kako dobro hrano smo jedli.

Kristian Kasagid, 3. a

Ana Završnik, 9. a

Šola v naravi se je začela s pohodom v Tamar. Videli smo tudi, kje izvira reka Sava in prehodili in videli smo še veliko zanimivih stvari. Zadnji večer, ko smo imeli zabavo v pižamah, mi je ostal še posebno v lepem spominu. Hura za šole v naravi, še veliko naj jih bo.

Jona Šorli, 3. a

Hura, v Kranjsko Goro gremo, to bo naša prva šola v naravi. Teden, ki smo ga preživeli, je hitro minil. Dnevi so bili polni različnih dejavnosti, veliko smo se igrali, šli na sprehode in se zabavali. Tudi kar nekaj sladkarij smo pojedli. Bilo mi je všeč in se že veselim naslednje šole v naravi.

Nina Maksimovid, 3. a

V šoli v naravi smo se imeli lepo, dan je zelo hitro minil in tudi večerne olimpijske igre so krajšale naše večere, da je bila utrujenost tista, ki nas je zazibala v spanje.

Lev Kuzmanovski, 3. a

V šoli v naravi je najboljša to, da veliko časa preživiš s prijatelji, da jih bolje spoznaš in se naučiš tudi samostojnosti. Uživala sem v dobri hrani, v hoji pa ne tako.

Nika Juretič Žvan, 3. a

Tija Česen, 4. b

Šolo v naravi sem komaj čakala. Zelo lepo smo se imeli, se zabavali, hodili na pohode in se družili. Hitro je minilo. 1. april je bil zadnji dan šole v naravi in tudi prvoaprilske šale učiteljev ne bom pozabila. Šolo v naravi podaljšamo še za en dan.

Lana Debelak, 3. a

DNEVI PRIJAZNOSTI V 2. a

V razredu smo obeležili dneve prijaznosti. Rodile so se čudovite zahvale, pohvale, želje, lepe misli in besede, ki nam pobožajo srce in poskrbijo, da se počutimo lepo. Kako malo je potrebno, da nekoga razveselimo.

Kalisi, hvala, da mi vedno stojiš ob strani.

Mark, zahvalil bi se ti, da si tako dober prijatelj.

Vid hvala, ker si moj prijatelj. Vesel sem, ker se z mano igraš. Upam, da so ti všeč moje radirke.

Maja, vedno si prijazna in vedno mi pomagaš.

Draga mamica, hvala, ker me čuvaš.

Drage učiteljice. Hvala, ker nas lepo učite in ste prijazne.

Prijazni sošolci, želim vam veliko sreče in zdravja.

Želim vam lepe dneve. Zelo se imejte lepo.

Želim ti lepe dneve. Upam, da si srečen ali srečna. Upam, da nisi osamljena. Vesela sem, da bereš moje pismo. Želim ti veliko lepih dni.

Prijazni sošolci in sošolke. Vi ste zelo lepi in jaz vam želim, da vi ne bi nikoli več bili bolani. Tudi vi ste zelo dobri športniki.

Liza, zelo lepo pišeš.

Drage čistilke, želim vam da ste zelo srečne in veliko sreče.

Dragi delavci na šoli. Želim vam veliko nasmeha, veselja, sreče in malo žalosti.

Mami, hvala, da tako lepo skrbiš zame. Ti si moj zaklad.

Prijazni sošolci, želim vam veliko uspeha, sreče in zdravja.

Hvala kuharji, hvala ker ste prijazni in kuhate dobro kosilo.

Mami, hvala, ker mi kuhaš vsak dan.

Že odkar sem bila v vrtcu, si bila prijazna. Res si dobra prijateljica.

Noč knjige 2022

Veseli nas, da nam je zopet uspelo izpeljati nepozabno noč. Noč knjige 2022. Vse skupaj se je začelo s preprostim vprašanjem: »Ali bi letos imeli Noč knjige?« Sledila so dogovarjanja na hodniku, srečanja učiteljev, iskanje zanimivih zunanjih gostov ... in že smo tudi med učenci začutili vznemirjenje. Le-to je naraščalo z izobešenimi plakati, ki so vabili na dogodek, nagradno igro in prijavnicami v rokah učiteljev.

Prijavnice so v hipu pošle in učenci so nestrpno pričakovali sredo, 20. 4. 2022, ko so se proti večeru odpravili v šolo. Seveda niso smeli pozabiti avtorske pesmi, ki jim je služila kot »vstopnica« na dogodek.

Vas zanima, kaj vse se je dogajalo in kdo je bil skriti gost?

Tina Jama Kovač, Aleksandra Kociper Vodeb

Po dveh letih so naši učitelji spet pripravili presenečenje, ki smo ga komaj čakali. Vsi smo bili nestrpni, saj je bilo število prijavnic na Noč knjige omejeno in nas je skrbelo, da nam je ne bo uspelo pravočasno pridobiti.

Učitelji so letos za udeležence pripravili velik izziv. Nagradno igro. Nekaj učiteljev je napisalo pesmi, ampak se pod njo niso podpisali. Pod pesem so zapisali nekakšen namig, po katerem smo ugibali avtorje pesmi. Zmagovalec je bil tisti, ki je ugotovil največ pravih odgovorov. Mi smo ugibali, učitelji pa so komaj uspeli zadrževati svoje skrivnosti.

Napočil je večer, ko smo doma spakirali lučke, spalne vreče, podloge, toaleto in šolsko torbo za naslednji dan. Radovedni smo bili, kdo bo spal v knjižnici, ker smo si vsi to želeli. Na mojo srečo smo bili izbrani šestošolci. Z veseljem smo si postlali ležišča med knjižnimi policami.

Noč je bila nepozabna in hvaležna sem svojim učiteljem, da so nam to omogočili.

Vita Kolbe, 6. a

Zelo sem se veselila odhoda v šolo ob nenavadni uri in s spalno vrečo pod roko. Na vhodu smo morali oddati vstopnico, doma napisano avtorsko pesem na lepo okrašen papir. Po uvodnem pozdravu so nas razdelili v delavnice, na katerih smo delali različne stvari. S sošolkami sem bila na delavnici, kjer smo izdelali knjižnega junaka Petra Klepca. Iz volne smo naredili lase, oblikovali smo hlače in ga nasploh lepo okrasili. Sedaj bo krasil hodnik naše šole pred knjižnico. Med ustvarjanjem nas je prišla posnet tudi snemalna ekipa. Zdelo se mi je super, ko sem nas videla na televiziji. To noč sem zelo uživala, še najbolj pa ob poslušanju Adija Smolarja, ki je bil odlično presenečenje.

Polonca Cedilnik, 9. a

Doma sem pojedel večerjo in se odpravil v šolo na Noč knjige. Malo me je skrbelo, da me bodo zavrnil, saj sem zamujal. V šoli so me usmerili na glasbeno delavnico. S spremljavo ksilofonov smo želeli uglasbiti pesem. Ni nam šlo ravno najbolje od rok. Naenkrat je v učilnico vstopil Adi Smolar. Moram povedati, da sem njegov velik oboževalec. Poznam mnoge njegove pesmi in jih znam tudi zaigrati. Z njegovo pomočjo nam je hitreje uspelo sestaviti glasbeno spremljavo za izbrano pesem. Pred vsemi učenci smo to pesem zaigrali in zapeli. Adi je imel nato še svoj krajši nastop. Vsi smo zelo uživali.

Gal Štrucl, 8. a

Letos smo se četrtošolci prvič udeležili dogodka »Noč knjige«. Učitelji so pripravili veliko delavnic za učence. Naša skupina je obiskala knjižnico Šentvid. Tam sta nas pričakali knjižničarka in študentka iz Grčije. Najprej smo se sprehodili po knjižnici in poiskali svoje prostorčke. Ko smo se namestili, smo poslušali pravljice o grških bogovih. Knjižničarka nam je postavila vrsto vprašanj o teh pravljicah. Za vsak pravilen odgovor smo dobili kovanček. Za darilo smo učenci dobili tudi krono iz naravnih materialov.

Želimo si, da bi se takšna noč še kdaj ponovila.

Učenci 4. b

Hana Černe Radobuljac, 5. b

Ko smo izvedele, da bo na šoli Noč knjige, smo se zelo razveselile. Zdelo se nam je, da bo dogodek nekaj posebnega. In res ...

Po prihodu v šolo in uvodu gospoda ravnatelja je k nam pristopila prijazna plesna učiteljica Barbara Kanc. Na plesni delavnici smo v parih delali različne vaje za ravnotežje. Poze za vaje so bile narisane na kartončkih. Kasneje smo delali nihaje in se pogovarjali na drugačen način – s telesom. Bilo je zelo zabavno in sproščujoče.

Po delavnici smo se zbrali v jedilnici, ko je skozi vrata prišel Adi Smolar. Tega nismo pričakovali, zato smo od navdušenja kar kričali. Sedaj vemo, zakaj smo že pred dogodkom pri glasbi peli njegove pesmi. Res je bilo kuuul!

Učenke 4. a

Ali veste, kaj je kamišibaj?

To je edinstvena oblika pripovedovanja zgodb ob slikah. Slike (ilustracije) so vložene v lesen oder, imenovan butaj. Pripovedovalka gospa Irena Koudela je ob pripovedovanju menjavala slike in nam povedala pravljico o povodnem konju, ki se je bal vode. Na enak način smo spoznali še pravljico o starših, ki so šli v šolo.

Bilo nam je zelo všeč. Zanimivo in poučno.

Učenke 3. a

Lara Oblak, 4. b

Moja skupina se je udeležila likovne delavnice. Z žeblički smo »risali« znane slovenske pesnike in pisatelje.

Vsak si je izbral eno fotografijo nekega ustvarjalca. Z žebličkom smo najprej zabadali v sliko, pod katero je bila podlaga iz pene. Ko smo prebodli podlago, smo s črnim flomastrom izrisali črte po pikicah. Tako smo dobili podobo pisatelja. Dodali smo še ključne dodatke: nos, očala, lase, vrat, usta ... Ko so bili portreti narejeni, smo jih prilepili na večjo podlago. Poleg smo zapisali še lepe misli v povezavi s knjigo. Naš skupni izdelek je bil tako končan.

Po zaključku smo se vsi učenci spet zbrali v jedilnici. Tam nas je čakalo veliko presenečenje, nastop Adija Smolarja. Zelo smo se zabavali in uživali.

Naša umetnina zdaj ponosno stoji v knjižnici. Morda bo dobila svoje mesto na šolskem hodniku.

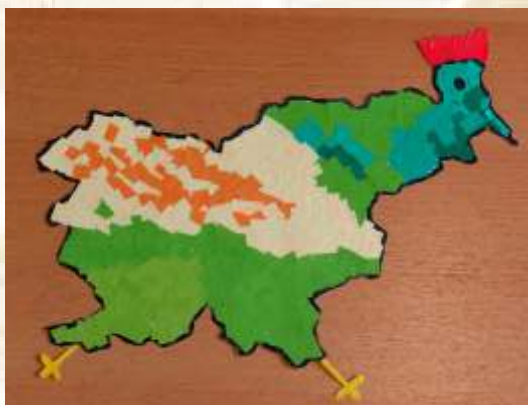
Katarina Brežnjak, 6. a

Amelie Soklič, 5. b

Viki K. Kroflič, 7. a

Jana Pejčič, 5. b

Manca Mlekuž, 5. b

Učiteljica je dan pred Nočjo knjige pripravila papirno kašo. Pri tem smo ji pomagali. Na majhne koščke smo natrgali časopisni papir in ga namočili v vodo.

Na delavnici smo papir najprej zmleli v mešalniku. Pest dobro nasekljane kaše smo stisnili in postavili na cedilo. Kašo smo previdno položili na krpe, popivnali in povaljali z valjarjem ter iztisnili še preostalo vodo. Oblikovali smo papir različne velikosti, debeline in oblike.

Na mesto za sušenje smo odnesli lepo oblikovane liste. Nekateri smo papir polepšali še z dodatki lističev in cvetov rastlin.

Nastali so krasni lističi papirja, ki jih bomo uporabili za čestitke.

Maja N., 5. a

Flin Mihovec, 3. b

Na tem dogodku smo izdelovali lovilce sanj. Z lovilci sanj so indijanske matere zaščitile svoje otroke, saj poberejo vso slabo energijo. V šolo smo želeli priklicati samo lepe sanje.

Na mizah nas je čakal material za izdelavo; barvna peresa, perlice in seveda vrbove veje. Težave so se pojavile že na začetku, ker smo s težavo upogibali veje v lepe kroge. Veje so nam pri tem opraviu pokale in se lomile. Skoraj smo že obupali, ko nam je končno uspelo oblikovati lepe obroče. Te obroče smo lepo okrasili s peresi in perlicami. Ta del je bil najbolj zabaven. Dokončane lovilce sanj smo obesili na vrv in na svoje delo smo bili zelo ponosni. Res so nam prinesli lepe sanje, razen Hani, ki je sanjala dolge prste Adija Smolarja.

Učenci 5. b

Petar Stašević, 3. b

Brina Zalaznik, 3. a

Vesna Kodrič, 7. b

Na delavnici smo brali zgodbo o Malem princu in njegovem potovanju po vesolju. Na svoji poti je srečal mnogo zanimivih, posebnih ljudi in živali, ki so svoje modrosti delile z njim in on z njimi. Potem smo še delali kazalko origami metulja, ki smo ga z različnimi vzorčki porisali in popisali z mislimi.

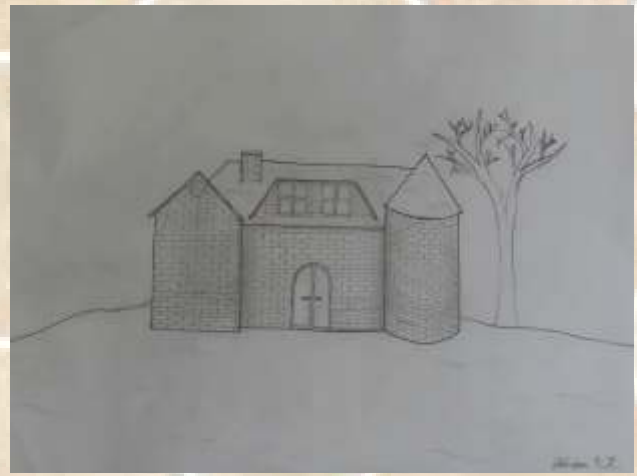
Učenci 3. b

Prisotna sem bila na dramski delavnici. Naslov dramske igre, ki smo jo odigrali, je bila Lojzkina smrt. Glavna vloga te igre je bila Lojzka, ki jo je odigrala Stela. Jaz sem igrala vlogo nosača. Režiserka je bila Tjaša, ki je usmerjala igro. Imeli pa smo tudi morilko Lano in Tadejo, ki je odlično odigrala duhovnika. Luka pa je bil naš snemalec. Za glasbeno spremljavo naše igre je poskrbel šolski vratar, ki je igral na orglice. Ob zaključku dogodka smo igro zaigrali pred vsemi udeleženci Noči knjige. Hvala učiteljem za to nepozabno noč.

Kiana Frntić, 7. b

Valentina Novaković, 5. b

Adrian Rojc Korovin, 5. b

NOČ KNJIGE

Flin Mihovec: Spoznal sem zgodbo Malega princa in njegova zgodba mi je bila zelo všeč. Knjigo si bom sposodil in jo še sam prebral.

Rudi Ovnič: Všeč mi je bil origami metulj, ki smo ga naredili kot kazalko. Sigurno bom zdaj malo raje prijel v roke knjigo in bral.

Aleksia Lana Kos: Prav nič nisem bila utrujena, ko smo se v razredu odpravili spat. Malo smo se še pogovarjali in nekaj strani knjige prebrali, nato sem zaspala in sanjala o Malem princu.

Aleks Pustovrh: Najbolj zabavno je bilo, ko smo imeli koncert Adija Smolarja. Še nasmejali smo se.

Žana Žontar: Najbolj všeč mi je bil origami metulj, ko sem nanj lahko risala in pisala.

Elena Verhovc: Ko smo brali Malega princa, je bilo, kot da sem z njim. Všeč mi je, ko pri branju lahko odpotujem v neznane kraje, ki postanejo znani kraji.

Primož Bohar: Za vstopnico smo morali napisati svojo pesem in jo ilustrirati. Všeč mi je pisanje pesmi. Pa zajtrk naslednje jutro tudi.

Ana Rojc Korovina: Iz zgodbe o Malem princu sem si misli zapisala in jih nato še ilustrirala. Zdaj jih imam doma.

Neli Žagar Podmenik, 8. a

Sara Božič Cveteržnik, 4. a

Tara Bundalo, 1. a

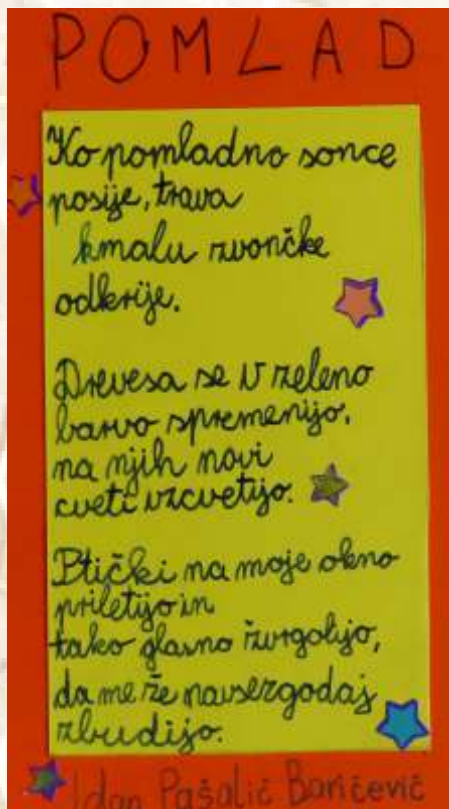
PTIČJA LJUBEZEN

Ptiček išče si nevesto,
da podaril bi ji presto.
Poje, žvižga in kriči,
a neveste ne dobi.

Leta gor in dol ter išče,
Potlej sede pred mokrišče.

Ko naenkrat pride ptica,
lepša kot je prepelica.
Skupaj končno odletita,
da si gnezdo naredita.

Karolina Sečan, 4. a

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je srečno,
je najlepše, če je večno.
Prijateljstvo se pozna,
če izhaja iz srca.

Prijatelj skrivnosti vse pozna,
nikomur jih ne izda.
Samo nekaj pravih prijateljev imaš,
glej, da čuvati jih znaš.

Elena Verhovc, 3. b

POT DO BABICE

Nekega dne sem se zbudil
in je zunaj deževalo,
če ven bi šel, bi močno se zalil,
ker močno je padalo.

Pa vzamem dežnik
in tudi škornje,
saj moram danes hoditi veliko,
tja do Radgone Gornje.

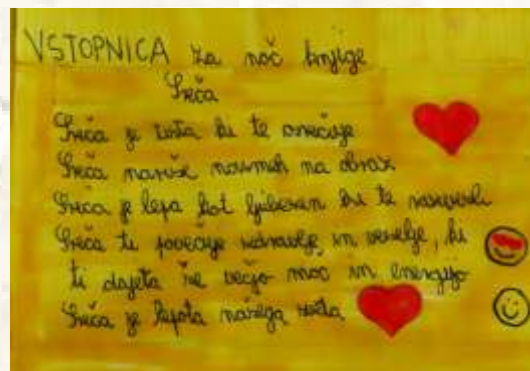
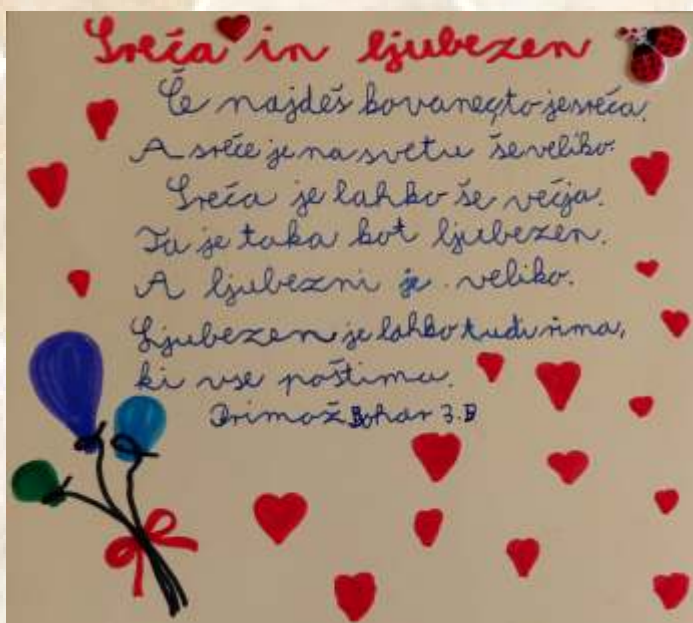
Stopim iz hiše,
pa udari strela,
rečem si tiho:
»Oh, uboga moja marela.«

Hoja je bila divja,
z vetrom, da mu ni para,
pri babici se me ne veseli
za škornje omara.

Ko pa sem končno prispel,
sem babico objel,
čevlje si snel
in bundo odpel.

Čaj sem popil,
se malo ogrel,
pri babici sem vedno
iz srca vesel.

Matevž Cedilnik, 7. a

MAČKA ANJA IN MAČEK NAJ

Ko se je mačka Anja družila z mačkom Najem,
sta se spoprijateljila in si obljubila,
da se nikoli več ne bosta izgubila.

Ko sta odrasla,
sta se kmalu poročila.
Potem sta mladičke dobila
in od sreče, ker sta mladičke dobila,
sta solze potočila.

Žana Žontar, 3. b

SREČA

Včasih se sprašujem, kaj sploh sreča je.
Je to smeh, ljubezen?
Morda veselje, ko ni bolezen.

Je sreča, ko majhna rožca čez asfalt prebije,
ko korenina drevesa beton razbije?
Lahko je družba, lahko prijatelji,
lahko družina in naši bližnji.

To je lahko zdravje, ki dosega višavje.
Zdaj ko nekdo to vpraša me,
tako vedel bom, kaj sreča je.

Luka Završan, 8. a

Nejra Durič, 4. a

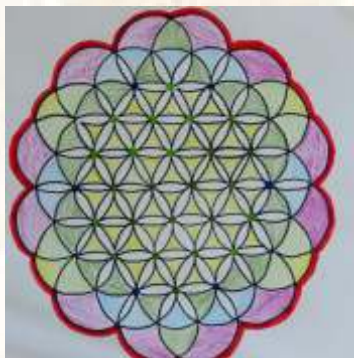
SREČA

Sreča je nekaj,
kar te razveseli.
Veselo si kimaš,
kajti žalosti nimaš.

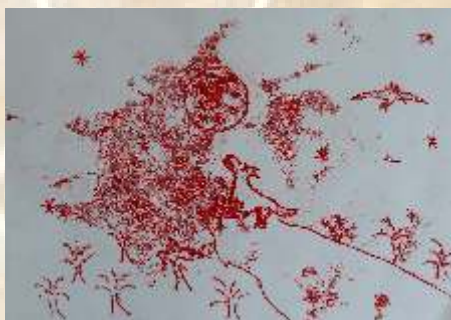
Srečo imamo vsi
prav tako konji, mačke in psi.
Lahko je sveža ali stara,
glavno, da je tista prava.
Lahko je mala ali pa velika
in nasmeh na ustih visi kot velika slika.

Če pa sreče nimaš,
jo poišči v sebi,
saj jo v srcu zagotovo skrivaš.

Katarina Brežnjak, 6. a

Karolina Sečan, 4. a

Karolina Sečan, 4. a

MLADOST

Biti mlad je kot pomlad,
imaš še celo življenje pred sabo.
Ko zjutraj zbudiš se,
počutiš se mlado.
Ozri se okoli,
poglej ves ta svet,
da vidiš, da tukaj je vredno živet.
Veliko ljudi je zdaj starih mladih,
visokih in nizkih,
nam ljubih in dragih.
Mladost je lepa,
a ne traja za vedno,
ko postaraš se,
lahko postane ti bedno.
Ko mlad si, življenje je super, je mega,
zato ne zapravi otroštva si tega.

Ema Brinovec, 8. a

Nejc Čreslovnik, 5. b

PASJA LJUBEZEN

Pasja ljubezen je to,
Ko se psi zaljubijo.
Takrat iz dvorišča bežijo
in si družbe želijo.

Po naselju hitijo,
se drug drugemu smejiyo,
mačke lovijo in po ulici norijo.
Ko se utrudijo
in jim trebuščki zakrulijo,
se domov na večerjo odpravijo.

Ana Glavič, 5. b

MLADOST

Mladost je zabava
kot jutranja kava
ob zori
kot nori.

Mlad si v mladosti,
star pa v starosti.
V mladosti se zabavaj
in ne pretiravaj.

Tjaša Dolinar, 7. b

Maks Belčič, 4. b

LEPA POMLAD

Pomlad je prišla!
Vse se je spremenilo.
Rože cvetijo,
drevesa brstijo.
Čebelnice do rož letijo,
ptički z vej se smejiyo.
Otroci na travniku skakljajo
in se z muco igrajo.
Kužki se sprehajajo
in na mucke lajajo.

Ajla Dugonjič, 4. a

Malu Mlakar, 4. a

Seldin Šarić, 4. b

PRAVI PRIJATELJ

Pravi prijatelj ti stoji ob strani
in vedno se lahko zjočeš na njegovi rami.
Lahko si žalosten ali vesel,
pravi prijatelj te bo vedno rad imel.

Pravega prijatelja jaz ne izpustim,
rada vedno vse za njega naredim,
ker vem, da sam ni bit lahko,
s prijateljem vedno lažje bo.

Pija Amon, 9. a

Lilly Hamar, 3. b

LJUBEZEN

Ljubezen je vrednota,
ki drži za vedno
ter polepša ti vse dni.

Je prav čarobna,
kar lahko čutiš samo ti.
Kot tisto drevo,
ki v pomladi zacveti.

Ljubezen ti nariše nasmeh na usta
kot sladkarije, ki jih dobiš za pusta.

Ljubezen je nora bolezen,
ki odpelje te v raj,
kjer v svoje rame te vzame
in veselo te objame.

Eva Mihelčič Marn, 6. a

PRIJATELJSTVO

Ko prijatelja dobim,
se močno razveselim.
S prijateljem se igram,
ker nočem, da je sam.

Imeti prijatelja je nekaj lepega,
takrat se človek počuti srečnega.
Prijateljstvo je treba negovati,
če ga želiš obdržati.

Prijatelje je dobro imeti,
če hočeš prijetno življenje imeti.

Tinkara Brežnjak, 4. b

JAZ SEM MLADA

Jaz sem mlada srečna dama,
življenje uživam sama.
Ni potrebe po zabavi,
vse zgodi se po naravi.

Ko ljubezen potrebujem,
pri mami jo poiščem,
sestra, očka ali Nai
objamejo toplo, da je kaj.

A pri Ivanki, tetki moji zlati,
vedno čakajo piškoti,
topli objemi, zlate besede
in vsakič bolj zanimive zgodbe.

Ljubezen in sreča
hodita z roko v roki,
vesela sem,
da je tako v moji mladosti.

Lara Oblak, 4. b

Primož Bohar, 3. b

Mila Lestan, 1. b

SREČA

Sreča ni denarja polna vreča.
Denar lahko ima vsak,
a to še ne pomeni, da je korenjak.

Sreča ni uspeha polna vreča.
Uspeh veselje prinese,
a ga lahko tudi odnese.

Sreča je veselo srce,
polno prijateljev in lesk v očeh,
vesela družina, lepi trenutki in smeh.

Julija Drnič, 5. a

MLADOST

Ko si mlad,
hece imaš rad.
Energije si poln,
da skočiš s pomola v čoln.

A starši pravijo,
da mladost je norost,
čez jarek skače,
kjer je most.

A brez otroškega norenja
ni mladostnega življenja.

Izak Zupančič, 4. b

MOJI PRIJATELJI

Sem včeraj se res žalostna zbudila,
s kolesom skoraj kučka zbila,
se s prijateljico za v šolo dobila
in na kolesarsko zavila.

Me skuša nasmejati,
ji kar dobro uspeva,
seme sreče zasejati,
se mi že prepeva.

Sem že vesela,
ko sem do šole prispela.
Imam najboljše prijatelje,
boljše kot svetovne pisatelje.

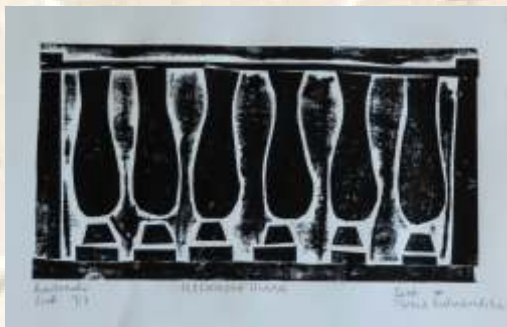
Polonca Cedilnik, 9. a

Erazmus + 2022

Letos januarja je naša šola ponovno sodelovala na projektu Erazmus + »Rooting for Europe«. Po dveh letih premora zaradi »naše zveste prijateljice korone« se je dogodek zgodil pri nas, na OŠ Franca Rozmana Staneta.

Vse se je začelo pozno zvečer v nedeljo. Gostitelji smo nestrpno in nemirno čakali na prihod naših prijateljev iz Grčije in Portugalske in Poljske. Ko so prispeli, smo drug drugemu padli v objem. Kljub pozni uri smo vsi še imeli energije in veselja, da bi se lahko družili do zgodnjega jutra.

Prvi dan smo goste in njihove učitelje presenetili s plesom »račke« ob zvokih harmonike. Kasneje so mlajši učenci zaplesali stare slovenske ljudske plesne in tudi peli naše ljudske pesmi. Potem so učenci iz Grčije, Portugalske in Poljske na zanimiv način predstavili svoje države. Naši prijatelji iz Italije pa so to storili preko video povezave. Ta dan je bil torej namenjen predstavitvi šole, spoznavanju in »prebijanju ledu«. Po koncu delavnic v šoli smo se z našimi gosti opravili v trgovski center Aleja, kjer smo preizkusili svoje spretnosti na ledu (drsanje) in ob tem tudi nekaj pojedli.

Sara Božič Cveteržnik, 4. a

Filip, 5. a

Vanessa Nuhanovič, 4. a

Čez teden smo spoznavali poljsko, grško in portugalsko kulturo, marsikdo je izvedel tudi kaj novega o slovenski kulturi. Plesali smo tradicionalne plesne, igrali ljudske igre in predstavljali stare narodne noše.

Temelj programa je slonel na socializaciji. Vsi učenci, vključno z gosti, smo bili razdeljeni v mešane skupine, s katerimi smo se odpravili na orientacijo, delavnice ... Skupaj smo ustvarjali, kuhali, izdelovali lesene okraske in še mnogo več. Seveda je bila najbolj pomembna komunikacija v angleščini.

Poleg vseh naštetih dejavnosti smo gostom pokazali tudi geografske lepote Slovenije. Najprej smo jih odpeljali na naš prekrasen Bled, kjer smo se sprehodili ob jezeru in se, jasno, posladkali s tradicionalno blejsko kremšnito. Pot nas je potem vodila do Planice. S sedežnico smo se povzpeli na sam vrh velikanke, od koder se nam je odprl prelep razgled na Alpe. Kasneje smo se sankali na vrečah, napolnjenih s senom, nekateri nesrečneži pa na plastičnih lopatkah.

Starejši učenci smo v teh dneh naše goste peljali tudi po našem lepem glavnem mestu. Gostje so bili navdušeni. Posladkali smo se z odličnimi ajdovimi štruklji in gostje so si kupili tudi številne spominke.

Končno je prišel dan, na katerega smo vsi nestrpno čakali. Spanje v šoli in PLESSSS! S polnimi naročji torb, spalnih vreč in dodatnimi oblačili smo vkorakali v šolo. Skupaj smo plesali, igrali odbojko pozno v noč ter se proti jutru končno potopili v sladek spanec.

Dan odhoda naših prijateljev je prišel prehitro, kot je to vedno, če nam je lepo. Žalostni, pa vendar tudi veseli, smo se s košem lepih spominov poslovili od njih. Ta izkušnja druženja je bila res neverjetna, nepozabna.

Erazmus + ni namenjen samo temu, da bi izpopolnjevali naše znanje angleščine, ampak tudi spoznavanju novih kultur in prijateljev. Spoznali smo, da smo si lahko enaki, a še vedno različni.

Erazmus + je bila zame ena najlepših izkušenj v življenju.

Pia Tomšič, 3. b

Maja Malovrh, 8. b

Anna Rojc Korovina, 3. b

Nika Milešević, 9. b

Najprej nekaj o Siciliji. Leži na južnem delu Italije in je otok v Sredozemskem morju, njeno glavno mesto je Palermo. Na severu meji s Tirenskim morjem, na vzhodu z Jonskim ter na zahodu in jugu z Mediteranskim.

Sicilijanska zastava vsebuje simbol trinacrio, kar pomeni simetrija. Glava na zastavi predstavlja legendo o Gorgonih. Gorgi so bili pošasti, ki so imeli namesto las kače, imeli so krila in namesto nohtov kremplje. Bile so tri sestre: Sten in Evrial, ki sta bili

grdi, in Meduza, ki je bila zelo lepa. Meduza je bila edina umrljiva in kdor ji je pogledal v oči, je okamenel. Meduzo naj bi ubil Perzej s svojim ščitom, saj se je od njega odbil Meduzin pogled in ko je pogledala v svoj odsev, je okamenela. Tako ji je odrezal glavo in ko je glavo nosil v torbi, je iz nje kapljala kri, iz katere naj bi nastale vse strupene kače. Tri noge pa upodabljajo trikotnik, torej obliko Sicilije. Na Siciliji so znani še po agrumih ki jih opaziš na vsakem vogalu.

Na Sicilijo smo odšli v okviru Erasmus+ projekta. Ob treh zjutraj smo se že dobili pred našo šolo, nato pa smo se s kombijem vozili 5 ur do Bergama v Milanu. Od tam pa je sledil še dvourni let na letališče v Catanii. Na letališču so nas pobrale naše gostiteljske družine, s katerimi smo odšli v Lentini, kraj kjer smo živeli.

Prvi dan smo zjutraj odšli na šolo Guglielmo Marconi, ki so nam jo zelo lepo razkazali. Ko je prišel čas za malico, so nas na mizah počakale zelo okusne tradicionalne sicilijanske jedi, kot so recimo arancini. Po malici so nam Italijani zaplesali njihov tradicionalni ples tarantella. Tarantella je skupina različnih ljudskih plesov, za katere je značilen hiter, optimističen ritem ob spremljavi tamburic.

Naslednji dan smo se odpravili na ogled mesta Sirakuze, ki je glavno mesto pokrajine Siracusa. Mesto je prepoznavno po svoji grški zgodovini, kulturi, amfiteatrih, arhitekturi in kot rojstni kraj vrhunskega matematika in inženirja Arhimeda. V Sirakuze smo si ogledali park Neapolis, izvir Aretusa, katedralo Piazza Duomo, slaščiarno, tržnico in plažo.

Arheološki Park Neapolis je muzej na prostem, kjer je mogoče najti ogromno zbirko ruševin. Ogledali smo si Dionizijevo uho, ki je jama, izklesana v hrib Temenites, in je ime dobila zaradi podobnosti s človeškim ušesom. Potem videli smo še Latomie Del Paradiso, ki je bila včasih ječa, šli pa smo tudi mimo rimskega amfiteatra in grškega gledališča, ki je uvrščen na seznam Unescove svetovne dediščine. Nad vrhom Grškega gledališča smo občudovali slap Grotto Del Ninfeo. Na poti nazaj smo odšli mimo oltarja Hierona II. ter mimo drevesa, ki nas je vse osupnilo s svojo veličino.

Na otoku Ortigia se nahajata sladkovodni izvir Aretusa, ob katerem so počivale račke, ter naravni vodnjak, ki ima zelo mojstrsko izdelane kipe v notranjosti.

Stolnico Piazza Duomo krasijo mogočni grški stebri in od leta 2005 je vključena na Unescov seznam svetovne dediščine. Zavetnica mesta in stolnice je sveta Lucija, katere kost počiva v Piazza Duomo.

Med prostim časom smo obiskali slaščiarno, ki je imela zelo veliko izbiro sladkarij. Po poti do tržnice smo šli mimo konopljinega avtomata, kar je nas turiste kar malo začudilo, saj recimo v Sloveniji tega ne opazimo. Ko smo prispeli do tržnice je branjevec

na ribji stojnici na ves glas kričal in privabil k sebi kar nekaj turistov, saj je po zraku mahal s celo glavo ribe mečarice. Nato smo se odpravili na plažo, kjer je bilo veliko zanimivih barvastih kamnov, za katere se je izkazalo, da so bili le koščki stekla, ki jih je morje lepo zaoblilo.

Naslednjega dne je napočil čas za ogled mesta Lentini, v katerem smo prebivali. Najprej smo si ogledali cerkev Santa Maria La Cava in Sant Alfio, ki je imela strop poslikan s čudovitimi vzorčki in motivi. Samo čez cesto smo si ogledali še eno cerkev: Chiesa di San Giuseppe. Ta cerkev je že malo starejša in potrebna prenove, a je prav tako lepa. Po prostem času smo odšli v županovo hišo, kamor je prišel še sam župan mesta Lentini. Po prostem času so nas razdelili v dve skupini za lov na skriti zaklad, kjer je zmagala naša skupina.

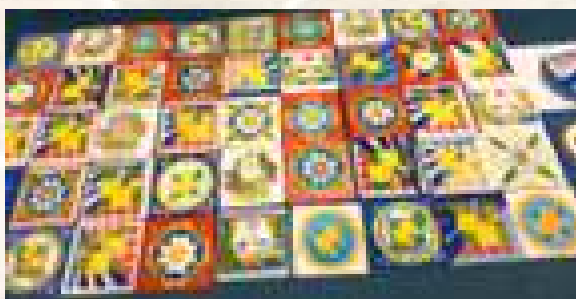
Popoldne smo preživel vsak s svojo gostiteljsko družino in mi smo se odpravili na bowling v mesto Catania.

Napočil je že 4. dan. Odpravili smo se na vulkan Etna, ki je visok 3357 m. Skozi okna avtobusa smo videli vso pokrajino okoli Etne, ki je izgledala kot oreo piškot, saj je bila polna snega in vulkanskih kamnov. Ko smo prispeli do koč na Etni, smo hoteli iti vse do vrha vulkana, a nam je žal za to zmanjkalo časa.

Po vrnitvi v mesto smo imeli 2 uri prostega časa in smo si lahko odšli ogledat, kar koli smo želeli. S prijateljicama smo odšle v katedralo Sant Agata, nato smo pa odšle še vse do vrha kupole nad cerkvijo

Badia di Sant Agata, iz katere je bil prečudovit razgled vse do morja. Po preteku 2 ur pa smo se dobili pri Slonovem vodnjaku. Ko smo odšli še na malo daljši sprehod po Catanii, smo si med potjo privoščili sladoled in zelo znano sicilijansko jed Brioche con gelato, kar je brioš in tri kepice sladoleda v njem.

Po napornem dnevu se je zadnji dan začel bolj mirno, z likovnimi delavnicami. Poslikali smo keramične ploščice s tipičnimi italijanskimi motivi, kot so limone, mozaik, kaktusi in barvne maske. Nato smo se po kosilu vrnili v šolo, kjer smo igrali odbojko, scopo, kar je italijanska igra s kartami, in poskusili smo zavrteti njihovo tradicionalno vrtavko. Ob pol osmih zvečer se je začela še zaključna zabava, na kateri smo praznovali tudi dva rojstna dneva in se posladkali z dobrotami sicilijanske kuhinje. Večer se je zaključil s poslovnim govorom in solzami v očeh.

Domov smo se vrnili v zgodnjih jutranjih urah. Najprej smo imeli dvourni let do Bergama in nato še pet ur vožnje s kombijem do naše šole. Bilo je nepozabno!

Tinkara Rahne, 9. a

Ajfer Maleski, 4. a

Lilly Hamar, 3. b

Pia Tomšič, 3. b

PROGRAM MEPI TUDI NA NAŠI ŠOLI

V letošnjem šolskem letu smo se kot šola pridružili širši družini šol, ki izvajajo program Mepi za mlade. V prvi vrsti so naši mepijevci ekipa »ta pravih« mentorjev, ki so se odločno in z vsem srcem podali na to pot, takoj za njimi in še pomembnejši pa so naši učenci – udeleženci programa in za nas – mentorje – korenjaki, ker so se odločili na šoli pognati kolo nečesa novega, nepoznanega.

Ekipo sestavljajo ljubitelji druženja, narave, izzivov, rekreacije in zabave, z željo početi nekaj, kar ni »tipična« šola.

Se pa pri Mepiju dogaja marsikaj ... pripravljamo se na pustolovsko odpravo.

Fino je, družimo se.
Imamo zanimiv cilj.

Super je in zabavno.
Veliko novega se
naučimo.

Zanimivo mi je,
ker gremo ven.

Ker smo na naši šoli na začetku Mepi zgodbe, stopamo po tej poti zaenkrat še s počasnejšimi koraki. Ti koraki postopoma postajajo odločnejši, bolj prepričani vase in vse bolj ustvarjalni. Verjamemo, da bo s skupnimi močmi tako mentorjev kot udeležencev postala to uspešna šolska zgodba. To priložnost in doživetje želimo deliti vsako leto z novimi člani in tako povečati ekipo mepijevcev na naši šoli.

Odzivi na naših delavnicah pri udeležencih so zadovoljni obrazi in razmišljujoči pogledi, akcija pa vsakokrat, kar povedo tudi izjave nekaterih udeležencev.

David Tkalec, 4. b

Všeč mi je, se
zabavam.

Prihodnje leto se vrnemo v časopis z utrinki
o doživetjih na pustolovski odpravi.

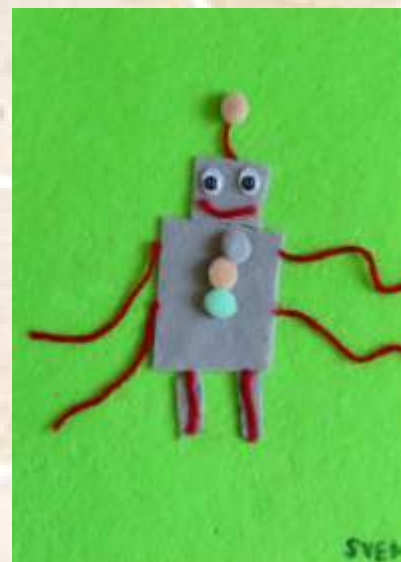
Ekipa Mepi mentorjev

Anna Rojc Korovina, 3. b

Pia Tomšič, 3. b

Sven Stojkovič, 4. a

Unesco

UNESCO projekt DREVO = ŽIVLJENJE

Letošnja tema je bila ČISTA VODA IN SANITARNA UREDITEV. Pogovarjali smo se O PORABI VODE, KAKO IN KJE LAHKO Z VODO VARČUJEMO. Svoje sklepe smo zapisali na manjše kapljice, ki smo jih prilepili na večje kaplje in jih poslali na razstavo na OŠ Frana Kranjca v Celje, ki je organizator tega projekta. Za zaključek smo zapisali obljube, kako bomo vsak dan skrbeli za sanitarno vodo.

UNESCO koordinatorica Helena Sirotko

Ajdin Dugonjić, 4. a

Din Duraković, 1. b

V okviru UNESCO projekta DOBRE VESTI IZ NAŠEGA KRAJA smo se veliko pogovarjali o VREDNOTAH. Tole so povedali učenci v 3. b razredu:

- Mislim, da mi možnosti branja polepša vsak dan.
- Veliko mi pomeni, da se lahko udeležujem športnih dejavnosti.
- Možnost vsakdanje igre na igrišču mi veliko pomeni.
- Moja družina je največja vrednota, saj mi polepsajo dneve, ko sem žalostna.
- Zelo veliko mi pomeni, da grem lahko ven, v gozd, na igrišče.
- Brez prijateljev si ne predstavljam življenja.
- Zdravje je najpomembnejše, saj bolan ne moreš početi ničesar.
- Čista voda pomeni življenje.
- Vesel sem, da sem svoboden in lahko hodim v šolo, govorim slovensko in ne tujega jezika.
- Vsak dan imam zajtrk, kosilo, večerjo, malice, sadje, zelenjavo ... hrana je moja velika vrednota.
- Ko grem v tujino, sem vesela, da so me v šoli naučili angleščino, saj se lahko sporazumevam. Še naprej se bom pridno učil tujih jezikov.

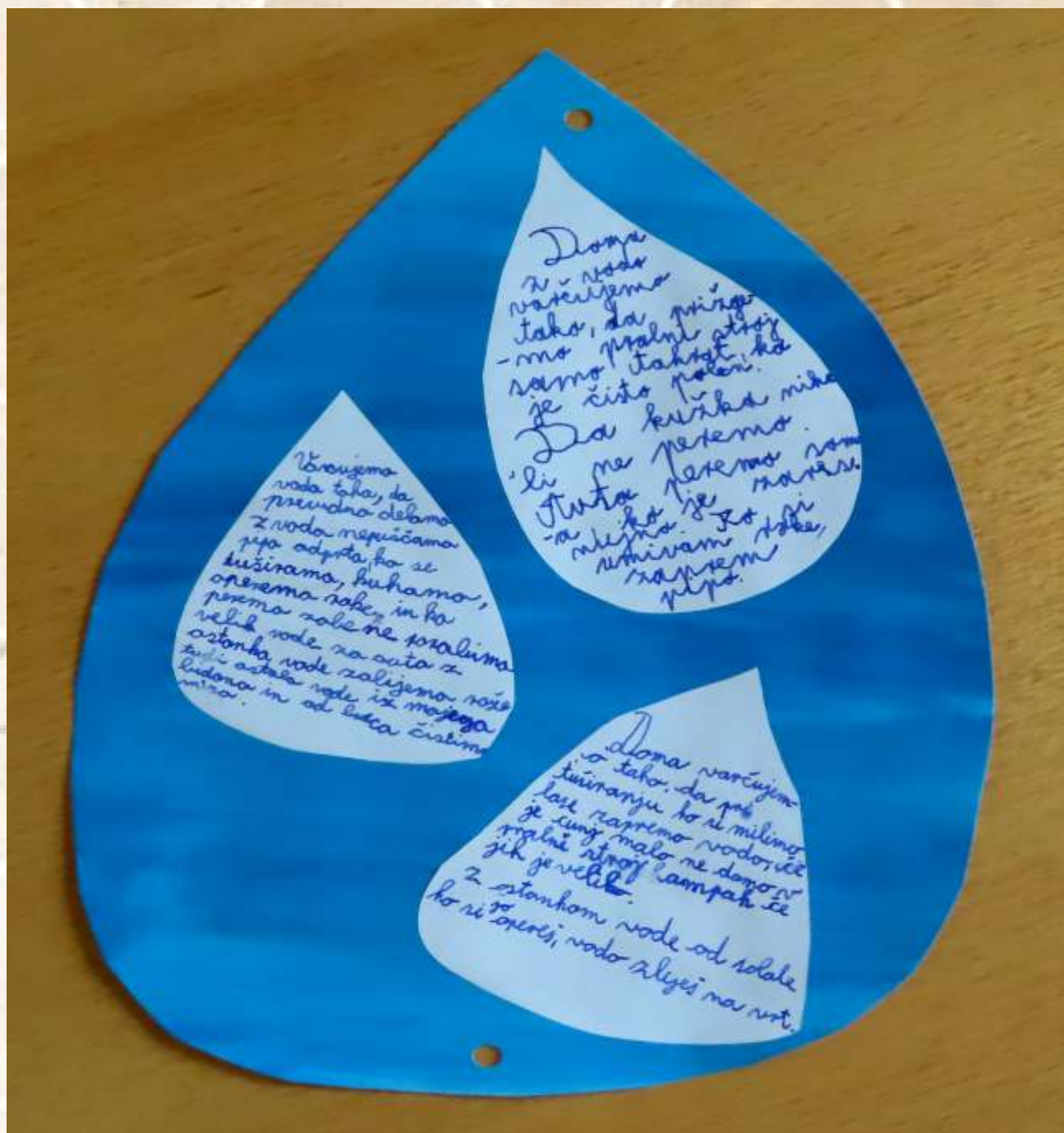
Nejra Durič, 4. a

Nikola Ivetić, 1. b

Elizabeta Hazler, 3. a

Nina Stašević, 1. b

Aleksandra Tepić, 8. b

Lenja Cafnik, 7. a

Lana Božič, 1. a

Lana Debelak, 3. a

Tilen Kolbe, 8. a

Zmajev karneval

Tudi letošnje šolsko leto smo se veselili pustnega rajanja. Tema Zmajevega karnevala 2022 so bili pravljčni junaki. Posebnost letošnjih priprav in delavnic je bila ta, da je bilo vse usmerjeno v ponovno uporabo. Naša osnova kostumov za Vesoljce v gatah, s katerimi smo se predstavili na Zmajevem karnevalu leta 2020, so se čarobno spremenili v mavrične ribice.

V 1. a smo prebrali zgodbe o Mavrični ribici, ki so delo švicarskega pisatelja in ilustratorja Marcusa Pfisterja. Avtor že več kot petindvajset let vabi otroke na pravljčno potovanje med morská bitja. Naša Mavrična ribica je radodarno razdelila bleščeče luske vsem ribicam. V mavrico je pobarvala cel ocean in ugotovila, da je občutek, ko deliš nekaj z drugimi, eden najlepših. Tudi naše ribice iz 1. a razreda so takšne, učiteljice hobotnica, rak in kit pa jim rade pomagamo s kakšnim nasvetom.

Mavrične ribice so se veselile povorke po mestnih ulicah, ki je bila žal letos odpovedana. Ker v mesto niso mogle, smo se poveselili in naplesali kar v šoli in pred šolo. Za skupinsko masko smo si prislužili nagrado Lutkovnega gledališča Ljubljana, ki vsako leto organizira delavnice za mentorje Zmajevega karnevala v šolah in vrtcih. Na delavnicah nam mojstri umetniki pomagajo z nasveti, idejami in rešitvami pri izdelavi mask. Ogledali smo si zanimivo predstavo Groznovilca.

V upanju, da se pustne šeme kmalu spet vrnejo na mestne ulice!

Jasmina Zakrajšek

Kiana Frntić, 7. b

Marcel Košir, 4. a

Maks Zupančič, 4. b

Neznani avtor 3. a

Kristina Paige Knežević, 7. b

DOGODIVŠČINE

Dvojni Rumenjak

V soboto po zajtrku sva z mami želeli narediti sladico. Pogledali sva najine recepte in se odločili za profiterole z vaniljevo kremo in čokoladnim prelivom.

Sledili sva receptu in ko so bila na vrsti jajca, je mami rekla, da jih lahko jaz ubijem v skledo. Ubila sem drugo jajce in našla enojajčnega dvojčka. Bila sem presenečena in vesela, da sem prvič v mojem življenju naletela na jajce z dvema rumenjakoma. Takoj sem poklicala mami, da bi ji pokazala nenavadno jajce. Vprašala sem jo ali je tudi ona že kdaj ubila jajce z dvojnimi rumenjaki? Rekla je, da ga je videla le nekajkrat.

Profiterole sva naredili do konca in na koncu sva jih prelili s mlečno čokolado. Takrat so že res dišali, zato smo si vsi privoščili po enega.

Zaradi tega jajca so bili profiteroli še toliko boljši.

Alisa Ličina, 4. b

Kiara Horvat, 4. a

Katarina Namjesnik, 3. a

Na pikniku

Za 1. maj sem šel na piknik s prijatelji, ki jih poznam od rojstva. Z njimi se vedno družim, ko sem na igrišču.

Ko sem prišel na prostor za piknik, je bilo veliko igral, tudi majhni goli. Na srečo smo vzeli veliko žog. Ko so prišli prijatelji, smo začeli igrati nogomet. Starši so se pogovarjali in poslušali glasbo. Nato smo jedli čevapčiče, hrenovke, perutničke, bedra in kasneje tudi celega piščanca in kruh. Ko je bilo temno, sem s prijateljem Aleksandrom igral igrice.

Zanimivo mi je bilo, da je bil prostor zelo skrit. Pomembno mi je, ker so tam bili moji prijatelji in ker smo se imeli zelo lepo.

Luka Stojanovski, 4. b

Ajla Dugonjić, 4. a

Glampiranje v dežju

Nekoč sem imel res deževne počitnice. Glampirati sem šel z mamo Vlasto, ki obožuje čaj, očetom Mihom, ki zna biti smrtno humoren, in sestro Hano, ki ima roke vedno v žepih.

Torej, dobili smo velik in lep šotor s teraso in džakuzijem, naprej od šotora pa je bil taborniški ogenj za peko. Spali smo na pogradu. Imeli smo še jedilno mizo, televizijo, hladilnik s pijačami in v kopalnici avtomatičen tuš.

V glavnem, enkrat smo šli v džakuzi in si dali duška v topli vodi. Začelo je rositi, nato deževati in na koncu nas je čisto zalilo, zato smo šli noter. Tisto sekundo, ko smo stopili v šotor, je bilo spet mirno nebo. Mama in oče sta oznanila, da gremo v savno. Ker takrat nisem vedel, kaj je to, sta mi razložila, da je to zelo vroč prostor. Ker me je zanimalo več o savnah, sem šel prvi noter. Sprva sem se praskal po glavi in tuhtal, zakaj ni vroče, potem sem začel čutiti vročino. Zdržal sem le tri minute, preden sem jo ucvrl ven. Po savnah smo se šli kopat v nek bio čisti bazen. Ko sem stopil v bazen, sem postal ledena kocka. Ravno ko sem se na temperaturo navadil, pa seje spet ulilo. Spravili smo se pod prho, kjer sem resnično užival in za sekundo celo zakinkal.

Na glampingu sem se imel zares lepo in sem hotel tam kar živeti. A sem si premislil, ko sem izvedel ceno.

Marko Fonda, 4. a

Padec s kolesa

Predlanske poletne počitnice sem z babi kolesarila ob morju. Moje kolo je bilo že staro in ni imelo več zaščite okoli ročajev na krmilu. Ker sem ponesreči zapeljala z robnika, sem padla in se z robom ustnic zelo močno urezala ob kovino.

Babi je hitro prišla do mene in me peljala do morja. Tam mi je hitro spirala kri in jo poskušala zaustaviti. Odpeljali sva se do prikolice, kjer sem se hitro preoblekla. Ni me bolelo, ampak sem se zelo ustrašila, zato nisem mogla delati ničesar.

Odšli sva do zdravnika, ki je bil v bližini. Z obližem, ki ti lahko rano zaceli, če ga imaš dlje časa na sebi, mi jo je poskušal zlepiti. A je slina ves čas onemogočala, da bi bil prilepljen, zato sem morala oditi na šivanje.

Babi me je odpeljala do bolnišnice. V bolnišnični stavbi sva se celo izgubili. Iz čakalnice je babi poklicala še mami, da ji je povedala, kaj se je zgodilo. Primerno so me oskrbeli in mi dali injekcijo. Rano so mi zašili. Ni me bolelo, čeprav sem se bala. Ko sva prišli nazaj v kamp, so me prijatelji povabili na večerjo.

Ugotovila sem, da moram biti na kolesu zelo previdna. Od takrat se vozim previdno in počasi.

Julija Drinić, 5. a

Izgubljen

Zgodilo se je, ko sem bil star 4 leta. Nikoli ne bom pozabil tega soparnega julijskega večera na morju, ko sem se izgubil. Moje starše je bilo zelo strah, mene pa še bolj.

Zvečer sem z očetom, bratom in mojimi prijatelji odšel v kino pod zvezdami. Med filmom sem postal žejen. Ker je medtem oči z mojim lačnim bratom stopil do kioska s čevapčiči, ga v bližini nisem več opazil, zato sem ga začel iskati, a ga nisem našel. Šel sem ga iskat še po kampu in preden sem se zavedal, sem se že izgubil.

Začel sem jokati. Nisem jokal dolgo, ko je prišla neka gospa. Vprašala je, zakaj jokam. Povedal sem ji, kaj se je zgodilo. Odpeljala me je na recepcijo. Tam so mi dali vodo, da bi se pomiril. Vprašali so me, kako izgledata moja starša. Natančno sem ju opisal.

Receptor me je z avtom vozil po kampu. Vsake toliko mi je zastavil še kakšno vprašanje. Pripeljala sva se do naše prikolice. Ko je šel pogledati, če je kdo v prikolici, sem mu zbežal.

Hodil sem ob plaži in sploh nisem vedel, kje sem, kar je pomenilo, da sem se že drugič izgubil. Spet me je našel receptor. Hotel sem mu ponovno zbežati, a me je takoj ujel. Obupano sva šla do recepcije. Na srečo sem tam zagledal mamo. Presrečen sem skočil iz avtomobila in jo objel.

Starši so mi povedali, kako jih je skrbelo, ko so me iskali. In kje vse so me iskali. Vsi smo si oddahnili, ker se je dobro končalo.

Po tem napornem večeru sem se zleknil v posteljo in trdno zaspal. Naučil sem se, da ne smem kar tako odtavati stran.

Eva Radičević, 4. b

Lovro Mihelič, 5. a

Tinkara Brežnjak, 4. b

Počitnice z družino

Po šoli sem odšla k babici in tam prespala. Ko sem se zbudila, je bil prelep dan. Pojedla sem zajtrk. Z babico, dedkom, mamo in Gregom smo odšli v botanični vrt v Ljubljani. Tam smo videli različne vrste rož in dreves. Najbolj mi je bila všeč roža, za katero točno ne vem, kako se imenuje, jo pa znam opisati: je vijolične barve in izgleda kot sivka. Po sprehodu okoli Botaničnega vrta so si odrasli v bližnjem lokalu naročili kavo, jaz pa popcake. Ta dogodek je bil zame pomemben, ker smo bili vsi skupaj in smo se družili.

Zadnja dva dneva sva z Gregom kolesarila vsepovsod. Odkrila sva tudi novo igrišče. Za 1. maj smo šli na kosilo k stricu in teti, kjer sem se igrala s sestrčno Lano.

Marisa Iljevec, 4. b

Legoland

Že od nekdaj sem si želel iti v zabavišni park. To leto sta mi starša za prvomajske počitnice omogočila obisk nemškega zabavišnega parka Legoland.

Po dolgi vožnji smo prišli v Legoland, kjer se je že pred vhodom videlo veliko skulptur iz lego kock. Po nakupu vstopnic smo šli takoj na srednje hitri vlakec smrti. Nič se nisem ustrašil, bilo mi je celo zelo lepo. Nato smo si šli ogledat 20-minutno risanko Ninjago. Bila mi je zelo všeč, saj smo jo gledali v 3D-načinu. Izgledalo je tako, kot da bi bil jaz v središču boja lego igrač. Kinodvorana je bila narejena tako, da nas je škropila voda in na nas je padal sneg. Na to sva z bratcem šla na zelo obsežna igrala. Škoda, da nimamo takih zanimivih igral tudi v Sloveniji. V nadaljevanju dneva smo obiskali še več vrtiljakov. Očija mi je uspelo prepričati, da sva preizkusila tudi najhitrejši vlakec smrti v Legolandu.

Z obiskom Legolanda sem bil zelo zadovoljen in že prepričujem starše za obisk italijanskega zabavišnega parka Gardaland.

Izak Zupančič, 4. b

Ela Gomboc, 6. a

Tijana Perić, 8. a

Obisk tehničnega muzeja v Sinsheimu

Med prvomajskimi počitnicami smo z družino odšli v Nemčijo. Obiskali smo tudi tehnični muzej v Sinsheimu. Ko sta mi starša povedala, da bomo obiskali muzej, si nisem predstavljal, da bo lahko ta dan tako zanimiv.

Začeli smo z ogledom starih avtomobilov, slišali smo lahko tudi zvoke takratnih motorjev. V isti hali je bila prikazana tudi zgodovina vseh možnih vojaških vozil. Videl sem tanke, vojaške avtomobile, transportna vozila, bojna letala itd. Vendar je bil najzanimivejši del muzeja v drugi hali oziroma na njeni strehi. Na strehi so bile namreč razstavljene različne vrste letal. Najbolj sta me navdušila Concorde in Tupoljev. To sta bili najhitrejši letali na svetu, ki sta lahko dosegli nadzvočno hitrost. Prevažali sta potnike. Letali sta bili postavljeni postrani in navzgor, tako da je bil ogled notranjosti še posebej zanimiv. Te vrste letal ni več v prometu. Na koncu pa smo si ogledali še športne avtomobile.

Tehnični muzej me je navdušil, zato ga priporočam vsem, ki imajo radi različna prevozna sredstva.

Izak Zupančič, 4. b

Lan Čreslovnik, 8. b

Nejra Durič, 4. a

Naida Toroman, 6. a

Rojstni dan

Moj najboljši prijatelj Jurij me je povabil na rojstni dan. Vabila sem bil zelo vesel.

Ko smo prišli na dogovorjeno mesto, sem bil presenečen, ker sem videl, da smo prišli na paintball. Zbrani smo se oblekli v vojaške pajace in dobili pištolic, napolnjene z barvo. Pogovorili smo se o pravilih igre, si razgledali teren z veliko pregradami in jarki. Razdelili smo se v dve skupini.

Igra se je začela. Obe moštvi sta planili v pravo vojno.

Nasprotniki so igrali proti pravilom, zato smo se sprli. Vodnik je igro zaradi spora prekinil. Vzel jim je orožje in zaključil igro. Predlagal je novo. V naslednji igri se na srečo nihče več ni grdo obnašal in igra je potekala gladko. Obe moštvi sta bili na koncu prekrite s barvo, rezultat pa je bil neodločen.

Po igri smo se utrujeni, a veseli odpravili k Juriju domov, kjer smo pojedli torto in se še pozabavali.

Ko sem izčrpan prišel domov, mi je mami naročila, naj se dobro umijem. Kaj hujšega!

Ta rojstni dan mi bo ostal v res v lepem spominu in upam, da s prijatelji kmalu ponovimo obisk paintballa brez spora.

Jan Namjesnik, 5. a

Metanje na koš

Počitnice sem preživel pri babici in dedku na Kapeli v občini Radenci. Za rojstni dan sem dobil pravi koš za košarko in novo žogo. Z babico in mlajšim bratom smo igrali igro raketa.

Moj brat Simon je prvi metal na koš. Ker je zadel, je šel na naslednjo polje. Nato sem metal jaz in zadel. Prišel sem do četrtega polja in tam zgrešil. Na vrsti je bila babica. Ker je zgrešila, je ostala na prvem polju. Tako se je igra nadaljevala. V nadaljevanju igre je bila babica najboljša. Ko sem prišel na vrsto, sem zadel in jo dohitel. Potem pa kmalu zgrešil. A tudi babica je zgrešila. Ko sem bil spet na vrsti, sem prišel vse do zadnjega polja. A žal tam nisem uspel zadeti koša. Zdaj je imela babica zadnjo priložnost. Prišla je do predzadnjega polja. Žoga se ji je vrtela po obroču in padla ven. Jaz pa sem nato zadel in zmagal. Bil sem zelo vesel.

Vmes je bilo zelo napeto. Mislim sem že, da mi ne bo uspelo zmagati. Ko pa sem zmagal, sem bil zelo vesel, saj je bilo zelo težko premagati babico.

David Tkalec, 4. b

KOT ANA ROŠ

Ahhh! Junij je pred vrati in že končujem svoje zadnje leto na osnovni šoli. Ne morem verjeti! Še malo, pa grem v srednjo šolo! Kot majhna sem zelo uživala v kuhinji, zelo rada poskušala različne okuse, zato sem se vpisala na Srednjo šolo za gastronomijo in turizem, kar je bil moj cilj.

Že od petega razreda so bile moje sanje, da bi postala tako dobra kuharica, kot je Ana Roš. Zato sem se v šestem razredu prijavila na Malega šefa Slovenije. Veselila sem se namreč nagrade, ki bi jo podarili šoli, a še zanimivejše mi je bilo, da bi bila na televiziji.

Prišel je dan avdicije, bila sem neizmerno živčna, saj me je bilo strah, da me ne bodo izbrali, moja želja pa je bila zelo močna. Najprej sem morala komisiji povedati, zakaj imam tako strast do kuhanja in kaj me tako žene k temu, da vztrajam. Potem je sledil drugi del avdicije – v sedmih minutah smo morali nekaj skuhati. Na voljo smo imeli naslednje sestavine: čebulo, olje, šampinjone, jajca, papriko ... Potem so nas razdelili v pare. V skupini, ki je bila takrat na avdiciji, sem bila edino dekle, zato sem bila v paru s fantom. Imela sva minuto časa, da se odločiva, kaj bova pripravila. Si predstavljate ta pritisk?! Možgani so ponoreli, sive celice so se skoraj vnele. Odločila sva se, da bova pripravila jajčno omleto z zelenjavo. Pa sva začela (kar dobro nama je šlo, čeprav se nisva poznala): Pol čebule sva narezala na majhne koščke, med tem sva tudi segrela ponev, v katero sva kapnila malo olja, v katerem sva potem popražila čebulo. Čas naju je zelo priganjal, zato sva med tem narezala šampinjone, jih dodala čebuli. V majhni skodelici sva umešala tri jajca in dodala začimbe, kot so sol, poper, česen v prahu, svež peteršilj in drobnjak. To sva primešala prejšnji zmesi, pokrila ponev s pokrovko, vmes maso obrnila, pekla sva dve minuti na vsaki strani. Jed smo nato vsi poskusili, imela sem občutek, da je bila ostalim všeč. Nato je bilo avdicije konec.

Minilo je mesec dni in dobila sem pismo. S tresočimi rokami sem ga odprla, polna upanja, a na obrazu so se hip za tem pokazale prve sledi razočaranja – nisem bila sprejeta. Kljub temu mi ni bilo žal za to preizkušnjo, saj je le še ena več v mojem življenju in bom svojo kuharsko kariero nadaljevala. Morda nekoč odprem celo svojo gostilno, napišem knjigo z recepti ...

Mija Lindner, 9. b

Lana Govednik, 7. b

Moje ime je Ljan in sem plesalec akrobatskega rock'n'rolla (skrajšano R'n'R). To je atletska, tekmovalna oblika plesa, ki izvira iz plesa »lindy hop«. Za razliko od lindy hop plesa je rock'n'roll koreografsko zasnovan predvsem za nastopanje. Pleše se ga ali v paru ali t. i. formaciji, skupini, ki jo sestavljajo ženske ali štiri do osem parov skupaj. Navadno je to zelo hiter in fizicno zahteven ples.

V devetih letih šolanja sem bil na tekmovanjih kar uspešen. V Sloveniji sem bil štiri leta zapored državni prvak, Na svetovnih tekmovanjih pa sem običajno zasedel 20. mesto. Tekmoval sem v Rusiji, Franciji, na Hrvaškem, na Madžarskem in v Nemčiji. Ko se pripravljamo na tekmovanje, so dnevi zelo naporni, saj treniramo več kot običajno. Ob normalnih tednih imamo treninge 4 X na teden, včasih tudi 5 X po dve uri.

Naj opišem, kako poteka dan, ko imamo mednarodno tekmo. Trenutno tekmujem v starejših mladincih, ki so mešanica akrobacij in plesa. Zagnemo ob 7.30, ko se moramo zbuditi in se odpraviti na hotelski zajtrk. Ob devetih se z avtobusom odpeljemo do dvorane, kjer se registriramo. Zatem dobimo zapestnice ali priponko, ki nakazujeta, ali je oseba plesalec, organizator ali trener. Sledi ogrevanje, oblačenje v posebne drese in friziranje. Ogled štartne liste nam pove, kdaj smo na vrsti, s kom plešemo in na kateri poziciji na odru. Najprej plešemo v osmini finala, potem v četrtfinalu in če smo uspešni tudi v polfinalu. Po svojem nastopu navijamo za ostale naše prijatelje, ki nastopajo v drugih kategorijah. Takšni dnevi so kar stresni, a hkrati se tudi zabavamo, saj neizmerno uživamo v plesu in upam, da bo tako še dolgo.

Ljan Zupan, 9. b

Moje počitnice v Bovcu

Med prvomajskimi počitnicami smo se odpeljali v Bovec. Pot je bila zanimiva zaradi drugačne narave.

Vožnja bi morala trajati dve uri, peljali smo se pa cel dan. Prvi dan smo šli na Kanin. Všeč mi je bilo, ker smo se peljali z gondolo na vrh. Sonce je bilo zelo močno in me je opeklo, čeprav smo bili na vrhu samo eno uro. Videla sem tudi turne smučarje.

Naslednji dan smo šli pogledat reko Sočo. Bila je hladna, saj je imela komaj deset stopinj. V mrtvem rokavu Soče smo našli mrest in paglavce. Ko sva s sestro raziskovali okolico okoli reke, sva našli veliko različnih živali. Zvečer smo šli v lokal na vročo čokolado. Obiskali smo tudi slap Virje. Tega sem se najbolj veselila. Voda pada dvanaest metrov preko skal, spodaj pa ustvarja čudovit zelenkast tolmun. Okoli njega so skale porasle z mahom. Voda v tolmunu je bila ledeno mrzla.

V tem tednu sem doživela veliko stvari, ki jih v Ljubljani ne bi mogla. Med potjo nazaj sem zaspala in se po treh urah vožnje zbudila doma.

Lara Oblak, 4. b

Trening med počitnicami

S sošolko Evo imava vsak teden ob petkih skupaj trening v fitnes studiu. Veselila sem se ga, saj smo imeli jaz, Eva, sestra Katarina in prijatelj Mark drugega trenerja, ker je šel naš osebni trener na počitnice.

Najprej smo se v garderobi preoblekli. Nato smo se vsi zbrali in šli na orodja. Tam smo bili pol ure. Z Evo sva šli na novo tekaško stezo in v tem času sem jaz porabila 252 kcal. Nato smo bili na vrsti za trening. Najprej smo imeli tri kroge po pet vaj. Prva vaja so bile sklece, nato trebušnjaki, naslednja vaja je bila za ravnotežje. Sledila je vaja z žogo, ki smo jo najprej iz počepa dvignili in jo zabijali v blazino. Zadnja vaja pa so bili počepi z utežjo. Na koncu smo morali z nogami v zraku pisati črke abecede. To je bila vaja za trebušne mišice.

Treningi so mi zelo pomembni, ker rada telovadim in se družim. Veselim se naslednjega treninga v petek s prijatelji.

Tinkara Brežnjak, 4. b

Stefan Radič, 4. a

Tadeja Duh, 7. b

Diana Imeraj, 8. b

Alisa Ličina, 4. b

Poletna neprespana noč pri babici

Ta dogodek se mi je pripetil med lanskimi poletnimi počitnicami, ko sem počitnikovala pri svoji babici. Bil je prijeten večer ter pozna ura, zato sem se pripravljala za spanje. Vsa sveže umita sem zlezla v posteljo. Babica me je poljubila za lahko noč ter ugasnila luč.

Že je zaprla vrata, poskusila sem zatisniti oči. Nenadoma pa so moja ušesa zaslišala čuden zvok, ki je prihajal izpod okna. Bil je zvok živalskih kopit. Zelo sem se prestrašila in že mislila oditi do babičine spalnice, vendar nisem mogla. Noge so se tako tresle od strahu, da so me komaj držale pokonci. Na koncu mi je le uspelo in vsa pretresena sem hodila do spalnice, nato pa zaslišala globoko ter glasno smrčanje. Postajalo je vse glasnejše. Vedela sem, da zvok smrčanja prihaja od babice, zato sem tiho stekla do njene postelje. Želela sem jo zbuditi, da bi ji lahko pojasnila vse, vendar tega nisem storila. Preostanek noči sem prebedela v postelji, pokrita čez glavo in s svetilko v roki. Komaj sem čakala, da se bo začelo daniti. Nisem si upala pogledati skozi okno, kajti zdelo se mi je, da mi bo srce od strahu kar nehalo biti.

Proti jutru sem postala utrujena in zaspana, zato sem odšla v dnevno sobo, se zleknila na udoben mehek kavč in zaspala. Okoli 8. ure zjutraj me je babica vsa osupla prebudila in želela vedeti, kaj se je pripetilo. Pojasnila sem ji vse, ona pa se je le smejala moji nočni dogodivščini.

Babica mi je povedala, da so bila kopita jelenova, da se je pasel na obrobju travnika, ter zašel na dvorišče. Še danes se sprašujem, če je bil to zares jelen.

Manca Mlekuž, 5. b

Pik škorpijona

Prejšnje poletje smo skupaj s starši počitnikovali v kraju Grožnjan. Kot vsak večer, sem se tudi tistega večera stuširal, umil zobe in odšel v posteljo. Mami mi je zaželela lahko noč in odšla spat. Ko sem zapiral oči, me je na hrbtu nekaj zbolelo. Sprva se mi je zdelo, da ni nič hudega, a ko sem se potipal, sem prijel za nekaj malega in črnega. Zakričal sem: »Mami!!« Hitro je pritekla po stopnicah in me vprašala, zakaj se tako derem. Razložil sem ji, da sem na hrbtu zatipal nekaj, kar se premika in me je uščipnilo. Opazila je škorpijona in se zelo prestrašila. Skočila je po sesalec in ga posesala, ker ni vedela kaj naj stori. Vprašala me je, če sem v redu. Zelo je bila prestrašena. V vsem tem hrupu se je zbudila še sestra. Razložil sem ji situacijo. Mami mi je rano namazala s kremo in čez prilepila obliž. Potolažila me je, nato pa smo si vsi skupaj zaželeli lahko noč in odšli spat.

Rana me je bolela še nekaj tednov. Še sreča, da škorpion ni bil nevaren. Od takrat naprej vedno, preden grem spat, preverim, če je v moji postelji kakšen nepovabljen gost.

Idan Pašalič Baričevič, 5. b

Minel Bajramoski, 1. b

Nezgode na kolesarskem izletu

Lepega sončnega dne smo se z družino odpravili na fantastičen kolesarski izlet v Buzedjski kanjon, ki leži na Hrvaškem.

Vsi veseli, da je lep dan, smo se odpravili na pravo pustolovščino. Dokler nismo prišli do prvega potoka, je bil na mojem obrazu narisana velik nasmeh. Vendar tu ne govorimo o navadnem, počasnem in ozkem potočku. To sploh ni bil potoček. V zadnjih dneh je bilo toliko nalivov, da se je potok spremenil v divjo, široko reko. Zavihali smo hlače in se s kolesi na ramah odpravili po kamnih, ki so vodili do brega te reke. Od tam smo vsi premočeni pot umirjeno nadaljevali. A ta umirjenost ni dolgo trajala. Pot nam je sekala še bolj mrzla in po toku močnejša reka, ki naj bi bila potok. Z manj veselja sem se lotil še te reke. Ko sem prispel do poti, sem že začel proslavljati, a žal ne dolgo, ker se je pred nami pojavila še tretja reka. Moje čelo se je zmračilo in začel sem se obračati nazaj. Ampak moja družina je glede kolesarjenja drugačna od mene. Veselo so se sprehodili čez reko. Ni mi preostalo drugega, kot da z velikim naporom prečkam še tretjo reko. Končno sem tudi to premagal.

Bil sem že precej utrujen, ko se je pred mano pojavil strm klanec. Če malo pretiravam, bi ga lahko primerjal s kamnitim zidom. Moje kolo je vzdržljivo kot tank in ga nič ne ustavi. Malo sem se še potrudil, pa je šlo. Na vrhu klanca sem spil skoraj cel liter tekočine. Sledila je vožnja navzdol, pa spet navzgor. In ko sem pripeljal do poti navzgor, je bila pot spet blatna. Uf, je bilo težko pritiskati na pedala! Ko sem pogledal gume, mi je postalo kar slabo. Na vsaki gumi je bila vsaj pet centimetrska obloga blata. Da pustolovščine kar ni bilo konec, smo na poti naleteli na zagozden avto. Prav spomnim se, kako smo lezli okoli njega.

Končno se je pot po blatu končala. Ustavili smo se pri koči in malo pomalicali. Čas za počitek je hitro minil in že smo nadaljevali z vožnjo. Sledil je dolg, strm spust po makadamu. Ne morem vam opisati, kako sem se ga razveselil. Ko sem v zagledal naš avto, se mi zdelo, da je kolesarjenje hitro minilo, čeprav smo kolesarili kar štiri ure. Na cilju sem se ves umazan umil v ledeni reki, ki je tekla ob parkirišču. Vse, o čemer sem razmišljal v avtu je bilo, v kakšni družini sem se rodil.

Nejc Čreslovnik, 5. b

Mark Pečnik, 1. a

Miha Orgolič, 6. a

Špela Zimic, 5. a

Marisa Ilijevec, 4. b

Obisk puščave

Zimske počitnice smo z družino preživel v Dubaju. Tam je veliko znamenitosti. Vsak dan smo posvetili drugi.

Četrty dan našega bivanja smo se prijaviili za potepanje po puščavi. Peti dan smo v spremstvu vodiča odpeljali v puščavo. Med vožnjo smo opazovali gradnjo novega središča Dubaja. Po kratkem postanku smo nadaljevali vožnjo.

Kmalu smo zavili na peščene sipine. Sprva smo bili prestrašeni, a ko smo ugotovili, da vodič obvlada vožnjo džipa, je strah hitro minil. Med sipinami smo se ustavili in se fotografirali. Okrog nas so bili še drugi džipi in v daljavi je bilo nekaj kamel. Vodič nam je predlagal deskanje na pesku. Bilo je zabavno. Naše popotovanje smo kmalu nadaljevali. Prišli smo do željenega cilja, kjer nas je čakal gospod s kamelami. Šli smo na jahanje in na slikanje s sokolom. Vmes smo dobili tudi malico.

Pot smo nadaljevali do naslednje točke. Tam nas je čakala miza, šotor, kjer smo božali sokole in delali tetovaže s kano. V tem času so pripeljali zelo dobro hrano.

Medtem ko smo jedli, so se odvijale predstave trebušnih plesalk, predstave s sokolom, predstave z ognjem ...

Dan je hitro minil, zato smo se z džipom vrnili do apartmaja in utrujeni padli v posteljo.

Julija Kunaver, 5. b

Uroš Bohar, 4. b

Sara Ščur, 1. b

Neja Durić, 4. a

Dan, ko smo dobili psa Poldija

Bil je dan pred božičem. Vračali smo se s hriba in mami je rekla, da bomo čez teden dni dobili psa. Tako se bo uresničila naša dolgoletna želja.

Sestra Maja in jaz sva bili zelo navdušeni. Ko smo se vrnile s hriba, smo čakale očija. Nisem vedela, kam je šel, mami pa je bila zelo skrivnostna.

Ko se je oči vrnil, sem opazila, da vozi kletko naše mačke. Mislila sem, da jo je nekje pozabil in da jo je prinesel nazaj. Opazila sem, da kletka ni prazna. V njej se je nekaj premikalo. Ko je oči odprl vratca, je ven pokukal pes. Bila sem navdušena in zelo vesela. Kuža je bil prestrašen in si sprva ni upal iz kletke. Potem se je le opogumil. Takoj je bil deležen našega crkljanja.

Naš Poldi je bostonski terier, črno-bele barve. Ker je bil v primerjavi z mačko zelo majhen, smo se bali, da ga bo mačka poškodovala. Zato smo nanj zelo pazili.

Nikoli ne bom pozabila trenutka, ko sem v kletki uzrla psa. To je bilo najlepše božično darilo. Imeti psa je res super in za nič na svetu ga ne bi zamenjala.

Anja Muhič, 5. b

Livija Kunaver, 9. b

Matic Gorički, 7. b

Nikolina Bojković, 3. a

Patrik Rukavina, 7. b

Tilen Kolbe, 8. a

Sara, 5. a

Pot na Komno

Lani spomladi sem se z mami odpravil na Komno. Komna je del Julijskih Alp in leži v Triglavskem narodnem parku. Iz Ljubljane naju je pot vodila mimo Bleda v Bohinj, do Koče pri Savici. Tukaj je bilo najino izhodišče.

Najprej naju je pot vodila po široki pešpoti, nato se je začela vzpenjati in naju je pripeljala v gozd. Tu sva zagledala preprogo iz teloha. Naenkrat sem pri hrastu videl, da se nekaj premika. Povsod je bilo polno gozdnih mišk. Še nikoli jih nisem videl toliko!

Po uri vzpona skozi gozd naju je pot pripeljala do snega. Hoja je bila zelo težka, zato sva se vzpenjala počasi. Kmalu sva zagledala kočo, a je bilo še kar nekaj vzpona do nje. Kar težko je bilo gledati kočo in imeti pred sabo še dolgo pot navzgor. Sneg se mi je udiral do pasu in komaj sem čakal, da prideva na cilj. Ko sva prispela do koče, se je odprl zelo lep pogled na zasnežene gore naokoli. V koči sva pojedla malico iz nahrbtnika in spila topel čaj. Srečala sva tudi druge pohodnike, predvsem turne smučarje, ki so h koči prismočali iz različnih smeri.

Bil je jasen dan, a ker sva bila že na 1.500 metrih nadmorske višine, je bilo tudi zelo mrzlo in pihal je kar močan veter. Malce sva se še sprehodila okoli koče, čeprav ne preveč, ker se je sneg zelo udiral, pa še ura je bila že pozna. Naredila sva veliko lepih fotografij. Prišel je čas najinega odhoda.

Odločila sva se, da bova pot v dolino skrajšala. Usedla sva se na zadnjici in se spustila navzdol po poti. Bilo je zelo zabavno, čeprav sva dobila kar nekaj modric. Po kopnem gozdu sva hodila počasi in velikokrat počivala, ker sva bila že zelo utrujena. Ves čas sva imela zelo lep pogled na Bohinjsko jezero. Spet so naju prišle pozdravit gozdne miške. Bilo jih je manj kot zjutraj, ker so že počasi odhajale spat.

Ko sva se vračala domov, sva se ustavila še pri Bohinjskem jezeru, da sva na hitro ohladila noge v ledeni vodi. Odšla sva nazaj v avto in se odpravila proti Ljubljani. Zaspal sem že med vožnjo, zvečer pa sem šel zaradi utrujenosti zelo kmalu spat.

Na Komno se bom še z veseljem vrnil in podaljšal pot še naprej do bližnje Koče pod Bogatinom ali pa še kam dlje.

Igor Pavlič Ponebšek, 5. a

Varya, 5. a

David Tkalec, 4. b

Danilo Mečava, 7. b

Luka Stojanovski, 4. b

Maksimilijan Belčič, 4. b

RIMARIJE

Flin Mihovec, 3. b

Naši očetje so na vzhodu živeli,
imeli zlata in bogastva preveč,
nekoč se hitreje razmnoževati začeli,
očetje pa drugih selišč so hoteli.

Zapustili so kraj,
mir so ljubili,
zato jim je boginja v dar podarila
zrno s posebnimi navodili.

To zrno nikjer ozelenelo ni
le na slovenskem ozemlju,
ki prav za to je bil.

Minel Bajramoski, 1. b

Lenča pokaže telefon pastirici Terezki
Lenča je staršem obljubila,
da ne bo več taka flenča,
če bo nov telefon dobila.

Dolgo jih je prepričevala,
doma je čistila in garala,
cel teden se ni afnala,
a mama in oče se nista dala.

Obupana je Terezko za nasvet vprašala,
ta pa se ji je le smejala.
Kljub temu je Lenča pridna ostala
in se v usodi ni vdala.

Po treh tednih garanja
je mami in očetu obljubila,
da ne bo več laganja
in v šoli nič več zimskega spanja.

Ko sta starša spoznala,
da Lenča res ni lagala
in v šoli ni več spala,
sta v trgovino zavila
in ji nov telefon kupila.

Lenča k Terezki je zdrvela,
tudi če ni smela.
Se je tiho zasmejala
in ji nov telefon pokazala.

Ela Gomboc, 6. a

Nadja Čerimović, 7. a

Bila je boginja,
ki dala je ajdo,
rekoč: »To bo čez leta
kruhka za Majdo!«

Nikjer, prav nikjer
ni obrodila,
le na Slovenskem
je končno vzknila.

Dolgo v noč
vsi so rajali
in z ajdo v mislih
sladko zaspali.

Čez nekaj časa
je končno obrodila,
Majda pa je končno
kruhka dobila.

Matevž Cedilnik, 7. a

IGRA BESED

Martin ima afro,
Urban igra afno.
Neža zvije se kot presta,
Tara je glasna kot cesta.
Izak piškote peče,
Bert pa rad za žogo teče.
Tinkara včasih ni pri pravi,
Jaka kakšno neumno izjavi.
Stella je prava diva,
Živa je naša dobra vila.
Emil ima na majici torbico pripeto,
Katarina uči se zavzeto.
Mija rada pribija,
daje jo agresija.
Maja nikoli ni,
Maja na uro zamudi.
Nika trača,
Miloš je naša balkanska brača.
Jon je velik kot peč,
Matic se joka za vsako reč.
Gaja petke dobiva,
Oskar koše zabija.
Žiga s špageti na glavi,
ljan pleše kar po travi.
Livija hladna je,
Stony, kdo že to je?
Po njegovem imenu kliče ga nihče.

Živa Kodrič, Tinkara Gorički, Neža Bricelj,
Stella Kantarevič, vse 9. b

Tinkara Ošljaj, 1. b

Marisa Ilijevec, 4. b

AJDA IN SLOVENC

Ko v vasi se pomnožijo,
prostora ne dobijo.
Zato so se odločili,
da bodo nov dom pridobili.

Na poti srečajo boginjo,
ki podari jim darilo.
Darilo ni nič drugega
od ajdovega zrna drobnega.

Reče jim v slovo,
naj ga posadijo.
In kjer najbolj obrodi
naj se naselijo.

Po dolgem iskanju
dom le najdejo,
nikjer drugje
kot na naših
slovenskih tleh.

Živa Zmagaj, 7. a

Lana Aleksia, 3. b

Anej Herbst, 1. b

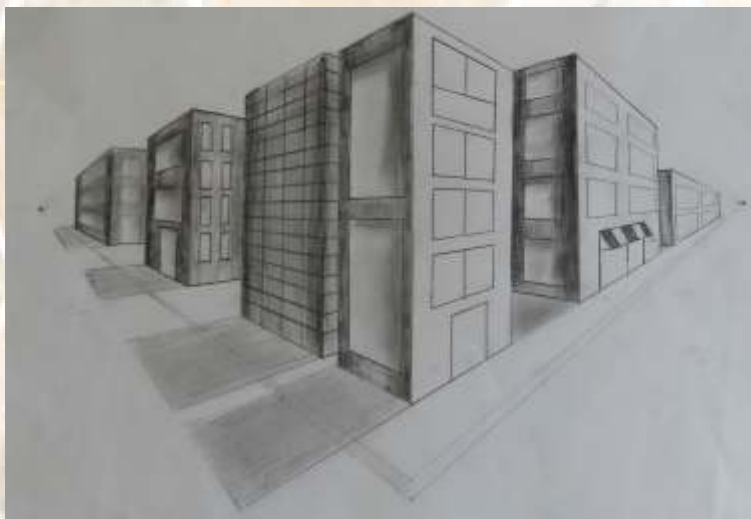
ŠOLA NA DALJAVO

Zjutraj se zgodaj zbudimo
in za ekrane hitimo.

Vsi v pižamah zoose odpremo,
učiteljca čaka, da se prebudimo.

Zoom nam ne dela,
meče nas ven,
kamera šteka,
mic pa še bol.

Matic Plavec, Bert Cunjak, Žiga Stony, vsi 9. b

Eva Rozman, 9. a

Noben nič ne spremlja,
z glavo drugje,
Minecraft igramo,
nihče nič ne ve.

Ura je dvanajst,
lačni smo že,
iz zoomov odbrzimo,
v kuhinji,
kot bi mignil,
smo že.

BUDNICA

Glej, stvarnica ti vse ponudi,
da prejmeš darove,
se malo potruji.
Ne trdi,
da ničesar ni,
na vsakem koraku so užitne stvari.
Išče te sreča,
um ti je dan,
bodi hvaležen,
ne poklapan.

Narava nam ponudi vse,
vse,
kar rabijo naše družine,
naj nam nerodno ne bo,
če smo umazani,
ko delamo z zemljo.

Žan Črnivec Kalar, 8. a

Vesna Kodrič 7. b

Pija Amon, 9. a

ŠOLARSKA

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
od ranega jutra,
vse do popoldanskega futra.
Med prsti pisalo vrtim
in si oditi želim.
Me učitelj že tretjič opozori:
"Usta zapri!"
a meni se čvekat mudi.

Pol štirih, pol štirih –
spet za mizo sedim.
Delam za šolo, se učim
in si malice strašno želim
Do osmih zvečer knjiga v rokah,
doma zaradi manjkanja napravim pravi preplah.

Pa sem en dan pred ogledalom obstala,
se v podočnjake zazrla
in zamislila, kaj vse sem že prestala.
Morda res nisem bika odrla,
sem pa pred knjigami sedela dovolj,
da bi se lahko zgodil pravi pokol,
ne bi nič opazila,
samo z očmi bi zavila.

Od osmih do dveh
od osmih do dveh
od osmih do dveh.

Polonca Cedilnik, 9. a

Nika Žnidaršoč Dolinar, 1. b

Primož Bohar, 3. b

Karolina Kadak Ocvirk, 5. a

ČETRTEK

Ura odbije pol,
poln je vsak stol.
Jutri se piše test,
enačbe neznane,
v učilnici ni dovolj mest,
neznanje poseže vmes.

Razred se zdeli,
eni prvi zvonec zaspijo,
zato neopravičene ure dobijo.
Povedi so pretežke,
učiteljica se jezi,
ker učenec govori.

Spojine so neznane.
drvarnica enk se deli.
To, kar znamo, je smo ogljik,
C-ji, H-ji, O-ji brez pomena,
nekateri zvezki polni,
nekateri blede kot stena.

Listi se množijo,
nič ni rešeno,
vsi prespijo polovico.
Besede so lahko angleške,
a lahko bile bi tudi nemške ...
Nato zvonec vse nas prebudi.

Črke v enačbah,
odgovori so le v sanjah,
funkcije so nezanesljive,
učimo se jih le par dni,
a test že z vsemi močmi drvi.

Svetovne vojne vse enake,
a v primerjavi z zgodovino
so prelahke.
Naše ure so razburljive,
ocene pa so popustljive.

Zdaj zadnji zvonec zazvoni,
polovici se na kosilo mudi,
izjeme pouk imajo naprej,
a po Prušnikovi špricarje poglej.

Ana Završnik, Ema Orgolič,
Juliana Giordani, vse 9. a

Lina Jusić, 4. a

Aleksandra Tepić, 8. b

Rudi Ovnič, 3. b

Marisa Iljevec, 4. b

Kiana Frntić, 7. b

ŠOLA

Šola fina je gospa,
veliko znanja učencu da.
Vsak dan se obiščeva,
kot da sva prijatelja.

Popoldan se razideva in
se kar pogrešava.
Naslednji dan pa komaj čakava,
da se zopet vidiva.

Tija Česen, 4. b

Nika Žnidaršič Dolinar, 1. b

Marko Fonda, 4. a

Učenci 4. a

Karolina Sečan, 4. a

Lazar Pejčić, 3. b

ZVONČEK

Zvonček je čisto sam
in bel kot dan,
prebuja rože za pomlad.

Trobentice, vijolice
in še mlade mačice.
Kaj bi bilo,
če zvončka ne bi bilo?

Pomladi že ne,
zim pa še in še.
Ko zvonček umre,
pomladi več ni,
k nam poletje že hiti!

Uroš Bohar, 4. b

TRGOVINA

Ko ura odbije polnoči
in med policami nikogar več ni,
se trgovina prebudi
in po odpravkih odhiti.

Najprej si testo pripravi,
nato pa se k zelenjavi odpravi.
Ko vsak korenček poravnano stoji,
se iz peči že kadi.

Nato še ves denar prešteje
in ker ga je veliko,
se zraven glasno smeje.
Nazadnje še vse pospravi
in se v posteljo odpravi.

Ela Gomboc, 6. a

Oskar Lončarič, 1. b

ZA DEVETIMI VODAMI

BREZ MUJE SE ŠE ČEVELJ NE OBUJE

Nekoč je živela čebela Alina, ki je delala dan in noč, da je dobila hrano za preživetje. Na drugi strani pa je živel trot Nejc, ki je imel bogate starše ter je imel hrano brez truda. Nekega dne je zagledal Alino in srce mu je kar poskočilo ob pogledu nanjo. Alina pa je kar se da hitro odbrzela mimo njega in na delo, ne da bi ga pogledala. Vsak dan je poskušal pridobiti njeno pozornost. Delal je počepe in sklece, saj je mislil, da jo to privabi tako kot ostala dekleta. Vendar je bila Alina nekaj posebnega.

V torek je trotek odšel zalit rože, saj mu je to ukazala mama. Ravno takrat je mimo prišla Alina in veselo pozdravila Nejca. On pa je le otrpnil in jo nemo gledal. Ko je ugotovila, da Nejc ne misli odgovoriti, ji je nasmech uplahnil in je odšla. Nejc se je preklel, da je izgubil tako dobro priložnost, saj bi jo sedaj lahko ogovoril. Pa se mu je zasvitalo, da ga je pozdravila takrat, ko se ni važil in je nekaj dejansko delal. Po temeljitem razmisleku se je odpravil nazaj v hišo in se odločil, da bo dobil službo. Celo jutro je iskal, kje bi lahko dobil službo in do opoldneva jo je končno našel. Delati je začel že takoj. Ko je bil odmor za malico, je hitro odšel v medarno po medeno liziko. Pri sosednji mizi je opazil Alino, hitro tudi zanjo kupil še eno liziko ter se ji previdno približal. Naslednji dve uri sta se pogovarjala in kmalu ugotovila, da zamujata nazaj na delo. Tako sta se dobivala še vsak dan in kaj kmalu se je začel bližati Alinin rojstni dan. Moral ji je kupiti darilo. Vsak dan je trdo delal, da je privarčeval denar, saj mu ga starša nista hotela dati. Končno ga je zbral dovolj in Alini kupil mehko odejo, da je ne bo zeblo, ter čokoladne srčke. Alina je bila presrečna darila. Tako so se Nejcu kmalu uresničile sanje in srečno sta živela še naprej.

Takrat pa mu je Alina rekla: "Brez muje se še čevelj ne obuje". In to je bilo tudi res.

Vesna Kodrič, 7. b

Kako nastane megla?

Megla nastane, ko gre bog k hudiču na kosilo in mu hudič nalašč doda preveč fižola v pasulj. Potem ko bog poje, gre počivat. Nato čez nekaj časa Bog spusti plinček. Čez natanko 1 uro in 50 minut in 35 sekund se izpusti na zemlji prikaže kot megla. Ampak ta prdec ne smrdi, ker je božanski. Tako nastane megla.

Kirill Knez, 7. b

Ana Miloš, 4. b

Maja, 5. a

Lepa beseda lepo mesto najde: O miški

Nekoč je bila Miška, ki je za čajanko s svojimi prijatelji pekla sladkarije in rabila je lešnike, da bi jih okrasila. Odšla je k veverici in ji naročila, naj ji takoj prinese deset lešnikov na dom. Potem je šla do ježka in mu naročila, naj ji prinese nekaj hrušk za pito. Ko je prišla domov je videla, da še ni ne lešnikov in ne hrušk. Zato je šla k veverici in ji naročila, naj ona okraši piškotke, ježku pa je naročila, naj sam speče pito. Miška pa se je šla potepat. Domov je prišla malo pred gosti. In spet ni bilo ne pite pa tudi okrašenih piškotkov ne. Šla je do ježka in veverice in ju vprašala, zakaj nista naredila tega, kar jima je naročila. Povedala sta ji, da ni prosila in da je bila pravzaprav zelo zoprna s svojo ukazovalnostjo, tega pa gotovo nihče ne mara. Vprašala sta jo, kako bi se ona počutila, če bi ji kdo tako ukazoval. Miška, ki je ostala brez dobrot za svoje živalske prijatelje je razmislila in prišla do sklepa, da res ni lepo, če ne znamo vljudno prositi, saj lepa beseda lepo mesto najde.

Zala Babšek, 7. a

Lena veverica

Nekoč je živela veverica Lenka, no, vsaj tako so jo klicali, saj nikoli ni nič naredila. Vse leto je lenarila, uživala, spala in se posmehovala drugim vevericam. Preživljala se je z zalogami drugih veveric – malo je prosjačila, kdaj pa kdaj kaj izmahnila.

Nekega običajnega poletnega dne je Lenka naredila kot vedno, ostale veverice pa so nabirale zalogo za zimo. Lenka se je delala, kot da spi, a na trenutke je kukala z enim očesom, kam skrivajo zaloge. Napočila je zima in veverice so šle iskat svoje lešnike, a nekaj ni bilo prav, vse zaloge so izginile. Nobena ni vedela, kaj se je zgodilo z njihovimi lešniki. Nato jih je prešinilo, Lenka, da, ona je vzela zaloge in se mastila z njimi.

Iskale so jo, a brez uspeha, saj je Lenka vedela, da jo bodo iskale in se je pripravila na to. Minilo je nekaj dni in našle so to leno veverico. Bile so zelo jezne nanjo in ji vzele vse lešnike, ki so ostali, bilo jih je komaj kaj. Ko je zima minila, so vse veverice iskale lešnike, Lenka, no ja, rabila jih je za preživetje, dobro je vedela, da ji nobena ne bo dala niti enega samega lešnika. Tako jih je morala začeti nabirati tudi sama. Opravičila se je vsem vevericam za to, kar je naredila, in obljubila jim je, da se jim bo oddolžila s tem, da bo nabrala lešnike in jih razdelila vsem vevericam. Veverice so ji čez čas oprostile in postale so prijateljice.

In kaj je spoznala naša veverička? Brez muje se še čevelj ne obuje.

Urška Balkovec, 7. b

Čarobni čevlji

Nekoč pred davnimi časi, daleč v neznanem kraju, je bila majhna vas z gradom. Tam je živela princeska s svojimi starši – kraljem in kraljico. Bila sta že zelo bolana od starosti.

Nekega dne je v grad vstopil lažen zdravnik za starostne bolezni, ki je hotel usmrtiti kralja in kraljico, da bi se njegov sin lahko poročil s princeso. Princesa je nekaj sumila v zdravnika, a ni vedela, kaj jo na njem točno moti. Sledila mu je do sobe staršev in videla, da je iz njegove torbe padla steklenička s strupom, ki pa se je nekam zakotalila. Ko je odšel iz sobe in ko sta starša zaspala, se je pritihovala v njuno sobo – sobo kralja in kraljice – ter začela iskati stekleničko. Po nekaj minutah iskanja je stekleničko našla pod posteljo. A še nekaj je bilo pod njo – škatla z novimi čevlji, ravno njene številke. Odprla jo je in pogledala. Take čevlje si je vedno želela, zato si jih je v hipu nataknila in bili so ji prav. Takoj je šla na teraso in jih preizkusila. Ko je zavpila besedo »Juhuhu«, so se prikazali štirje psi ter ji povedali, da izpolnijo vsako željo oziroma ukaz gospodarice.

Prva želja princese je bila, naj se najmanjši pes pozanima o zdravniku, ki je bil zjutraj pri njih. Pomolila mu je stekleničko pod gobček, kuža jo je povohal in sledil vonju zdravnika. Čez čas se je vrnil in poročal, da gre za velikega pohlepnega prevaranta. Princeska se je ustrašila, saj ni vedela, da psi lahko tudi govorijo. Prosila jih je, če lahko naredijo zdravilo za starše ter izženejo lažnega zdravnika iz dežele. Dva psa sta delala zdravilo, druga dva pa sta šla izgnat lažnega zdravnika. Vseeno pa se je poročila z sinom izgnanega zdravnika, kajti bil ji je všeč in je bil čisto nasprotje očetu.

Po poroki je princeska poskrbela za starše. Dala jima je zdravilo in v trenutku sta se počutila bolje. Princesa je kmalu zanosila in s sinom zdravnika dobila tri lepe male princeske. Kljub vsemu pa je še vedno imela svoje čarobne čevlje in pse.

Tako je princesa živela srečno z možem, starši in z otroki do konca svojih dni.

Katarina Brežnjak, 6. a

LAŽNIVI BARON V ŠENTVIDU

Med potovanjem sem se odločil, da se bom ustavil tudi v Šentvidu, vendar tja nisem prišel namerno ... a ko sem že bil v tem znanem letalskem kraju, sem se odločil, da se bom šel spustit s padalom. Izposodil sem si padalo, potem pa po žlebu splezal na streho, ko je naenkrat zapihal puščavski vihar, kot da bi bil v Egiptu. Pihalo je tako močno, da je morje lebdelo in oblaki so švigali mimo tako hitro, kot da bi gledal, kako se nebo bliska. Odnoslo me je, odšel sem tako visoko, da sem Luni pomahal in z zvezdami imel čajanko. Tako sem bil v zraku nad oblaki 30 dni in 27 noči, nakar sem srečal komet, ki me je zagrabil in vrgel, tako hitro, da sem 10 dni potoval s svetlobno hitrostjo. Pristal sem na strehi nečesa najvišjega, kar sem kadarkoli videl v življenju. Začelo je zvoniti. Imel sem glavobol in donelo mi je v ušesih. Odšel sem do tega kravjega zvonca in ga zamašil s stotimi kilogrami svinčenega blaga. Pogledal sem čez okno in zagledal, da so vsi ljudje strmeli vame, jaz pa se nisem sekiral. Naredil sem gugalnico in se vrgel iz tega kravjega zvonca. Pristal sem na drugi strani vasi, na najvišjem drevesu, postal sem lačen in se odločil da si bom sam pridelal hrano. Iz listja sem naredil posodo, napraskal sem lubja, dodal smolo, vse zmešal in nastala je salama s kruhom, popečenim sirom in na koncu še jabolčna pita. Tako sem na drevesu živel 89 dni in 50 noči. Pa sem si mislil, bom že pokazal Sultanu, kako sem pameten. On mi govori, da sem neumen in otročji, ha! Pametni se znajdemo in preživimo tudi na drevesu.

Čez 30 dni sem se odločil, da bom odšel z drevesa, vendar je bilo tako visoko, da nisem mogel skočiti dol. Iz lubja sem naredil past za divje krave in ujel ptico. Prosila me je, naj jo izpustim in ker sem tako prijazen, sem jo izpustil, samo če mi naredi uslugo. Skočil sem nanjo, ampak ker sem bil pretežek je poklicala še svojih 50 prijateljev. Odnosli so me in varno pripeljali na tla. Hodil sem in gledal na vse strani, saj je ta kraj zelo zanimiv. Gledal sem naprej in na desno in na levo, pa pogledal nazaj in ne boste verjeli, videl sem babico s svojim psom na motorju. Smejal sem se in ju gledal, nakar se v nekoga zaletim in padem na tla. Ta čuden človek me ogovori, ampak saj veste, jaz sem močan in se uprem. On pa je poklical svoje prijatelje in bilo jih je več kot 100. Pa smo odšli v boj. Švigal sem kot strela, jih butal, tepel HAPAPA in na koncu so vsi ležali na tleh. Zmagoslavno sem odšel in vsi so mi ploskali.

Počasi je bil čas, da se vrnem domov, a vi še niste spoznali vseh mojih sposobnosti. JAZ URIM ZMAJE! Odšel sem na streho in zaklical: »Johan, takoj dol, rabim prevoz do otoka Baron!« Prišel je velik oblak in skočil sem gor. »Odjahajva v prihodnost!« sem zakričal in že me ni bilo več ... A obljubim, da se bom vrnil!

Vita Kolbe, 6. a

Melani Kuzmič, 1. b

Lara Oblak, 4. b

Anna Rojc Korovina, 3. b

LETEČE HRENOVKE

Bil je še en navaden dan v mestu Hops. Bob je hodil mimo tovarne »Leteče hrenovke«, ko je nenadoma skozi najvišje okno priletela hrenovka, potem pa hitro začela padati in padla Bobu naravnost v roke. Trdno jo je prijel in odnesel domov. Položil jo je v ponev in prižgal plin. Ko je pripravljala pribor in olje, se je hrenovka začela premikati in kot ponorela letati po sobi. Bob se je sprva prestrašil, a se je hitro opogumil in jo poskušal ujeti, da se ne bi poškodovala, preden jo speče.

Ni mu uspelo, hrenovka se je pregrizla skozi zid, se za dvakrat povečala in odletela v mesto. Bob si je hitro obul škornje, oblekel pulover in pohitel za njo. Mesto je zajela katastrofa. Leteče hrenovke so bile povsod in žrle vse in vsakogar. Meščani so brezglavo bežali in se skrivali tudi v smetnjake. Na pomoč je prišla vojska s helikopterji in letali, a zaman, hrenovke so požrle tudi njih. Bob je opazoval katastrofo in se domislil, da je edina rešitev za mesto njegova skrivna vez z vesoljci s planeta Bobs.

Ni trajalo dolgo, ko je skozi oblake posijala zelenkasto modra svetloba, ki je razsvetlila vse mesto, in zdelo se je, kot da je za trenutek vse obstalo. Tudi hrenovke so nehale žreti in se obrnile proti viru svetlobe – matični vesoljski ladji, iz katere so priletele manjše vesoljske ladje – in začel se je medgalaktični boj med vesoljci in hrenovkami. Bojevanje je trajalo štiri dni in ostalo je le še sedem vesoljčkov, ki so z zadnjimi močmi premagali matično hrenovko.

Tla mesta so bila prekrita s pečenimi letečimi hrenovkami, ki so jih vesoljske ladje s svojimi laserji scvrle. Omamen vonj je meščane privabil iz skrivališč in z navdušenjem so se pozdravljali med seboj. Zahvalili so se vesoljcem in jim matično ladjo naložili s pečenimi hrenovkami. Lotili so se obnove mesta in naslednjih nekaj let jedli samo hrenovke. Tudi Bob je jedel hrenovke, le da na planetu Bobs.

Gaber Dolničar, 6. b

Pred davnimi časi sta v kraljestvu hrenovk živela mama in oče s sedmimi otroki, ki so imeli posebno moč. Lahko so leteli, to pa zato, ker je ob njihovem rojstvu prišlo do napake.

Nekega prečudovitega dne so se so se otroci igrali na terasi. Najmanjša hrenovka je bila zelo radovedna. Zbežala je v gozd za jelenom, ker je hotela vedeti, kje ima dom, ni pa vedela, da v gozdu straši grozna, hudobna čarovnica. Ta je ravno prišla mimo najmanjše hrenovke in jo vprašala, kaj počne v gozdu in čemu joče. Odgovorila ji je, da se je izgubila, ker je sledila jelenu. Čarovnica ji je povedala, da jo bo rešila. Prišli sta v star, temen grad, kjer je čarovnica živela. Najmanjša hrenovka je prebrala napis na vratih. Pisalo je: Ječa za hrenovke. Poskusila je odleteti stran, ampak čarovnica je bila hitrejša. Zgrabila jo je in odnesla v ječo, da bi jo skuhala za večerjo.

Ostale hrenovke so opazile, da je ni. Povedale so staršem. Ti so poiskali varuško za otroke in najboljšega detektiva v mestu, saj je imel čarobno povečevalno steklo, ki je rešilo vse probleme. Povečevalno steklo jih je pripeljalo do gradu. Potrkali so in vprašali, če je hrenovka tukaj. Čarovnica je rekla, da ne, ampak je povečevalno steklo povedalo, da laže. Vstopili so in našli hrenovko, vso prestrašeno. Povedala jim je, kaj se je zgodilo. Poklicali so policijo in odpeljali čarovnico v zapor. Detektiva so dobro plačali in mu skuhalo okusno kosilo.

Hrenovki so povedali, da nikoli ne sme več zbežati od doma. Vsi skupaj so živeli srečno do konca svojih dni, razen seveda čarovnice, ki nikoli več ni prišla iz zapora.

Zoja Hrupec, 6. b

V majhni koči sredi gozda je živelo dvanajst hrenovk, ki so imele čarobno moč letenja. V družini sta bila dva starša in deset otrok. Ko so nekega dne odšli po hrano, so se na poti izgubili. Iskali so pot do doma, a je niso našli. Želeli so si najti zavetišče, v katerem bi preživeli noč. Tavalj so po gozdu in pred njimi se je nenadoma pojavila hišica, v kateri je živela prijazna deklica.

Odšli so do vrat in potrkali. Deklica je odprla. Hrenovke so se ji zasmilile, zato jim je ponudila prijetno prenočišče. »Leteče hrenovke ste,« je rekla. Hrenovke so dobile idejo za novo ime družine in se preimenovali v Leteče hrenovke. Ko je minila noč, so Leteče hrenovke odšle naprej.

Medtem ko so tavale po gozdu, so zagledale dim. Mama hrenovka je spodbudila ostale, da bi odšli naprej. Vsi so bili že zelo izmučeni in mamina spodbuda jim ni več pomagala. Niso več mogli leteti in eden za drugim popadali ter obležali na tleh.

Ko so bili nezavestni in brez moči, jih je zagledal lovec na hrenovke. Ujel jih je v svojo mrežo in odnesel domov, da bi jih lahko tudi pojedel. Ravno je prispel, ko se je eden od otrok zbudil. Ker so bili vsi še nezavestni, je odgriznil eno vrv mreže in vse odrinil na blazino, ki je bila na tleh. Po padcu so se vsi zbudili in neopazno zbežali. Mami je šlo na jok, ker ni vedela, kako naj svoje otroke pelje domov na varno in toplo.

Ko so leteli po gozdu, so srečali čarobno vilo, ki jim je ponudila pomoč na tri želje. Mama in oče sta si zaželela odhoda domov in hrane, otroci pa mirno življenje brez težav. Vila je zamahnila s čarobno paličico in jim uresničila vse želje. Tako so od tistega trenutka živeli doma srečno in brez težav do konca svojih dni.

Natalija Štrbac, 6. b

PO SLEDEH JOŽETA PLEČNIKA

Plečnikova zapuščina

Jože Plečnik je veliko gradil,
svojih idej ni nikoli zgubil,
150 let bi letos imel,
če bi bilo možno in ne bi zbolel.

Zgradil je veliko mogočnih stvari,
Tromostovje, tržnico in cerkve najmanj tri –
začnimo s Tromostovjem,
zgrajenim nad ljubljanskim vodovjem.

Ta znamenitost v centru leži
in dovolj velika je za več sto ljudi,
skoraj vsak lahko most zgradi,
enega že, kaj pa hkrati kar tri?!

Nadaljujmo s pokopališčem Žale,
kjer je zadnji pokoj za večno zaspale,
v mirnem okolju je njihov počitek,
g. Plečnik jim lepo uredil je kotichek.

Gremo zdaj na prijetnejše teme:
za knjižico NUK ni nobene dileme,
to je mogočna stavba zares,
še lepša kot ameriški kongres.

Pa stopimo še v eno od njegovih cerkva,
nekaj stran od Tromostovja,
ta cerkev v Šiški stoji
in na njej zaradi posebnosti oko postoji.

Tu konča se moja pesem
in pri njej sem bil čisto resen.
Upam, da vam je bila všeč,
v spomin Plečniku za 150 let.

Gaber Mihelčič Marn, 8. a

Žan Cafnik, 4. a

Po sledeh Jožeta Plečnika

SPREHOD S PLEČNIKOM PO LJUBLJANI

V šoli smo se pogovarjali o Jožetu Plečniku. Učiteljica nam je razlagala o njegovih najpomembnejših delih, kot so tržnica, Tromostovje, NUK, pokopališče Žale, nesojen parlament ... Izvedeli smo tudi, da je Plečnik znan tudi v Pragi in na Dunaju, saj je tam nekaj časa živel, študiral in tudi narisal nekaj načrtov.

Vse informacije, ki sem jih izvedela v šoli, so se mi zdele zelo zanimive, zato sem po šoli odšla v NUK, kjer sem poiskala knjige na temo arhitektura in Jože Plečnik. Ko sem odprla knjigo z naslovom Vse o Plečniku, sem v podplatih začutila mravljinice, ničesar nisem več videla in počutila sem se, kot da lebdim. Ko sem spet odprla oči, sem stala na Prešernovem trgu. Oddahnila sem si, saj sem pristala na znanem kraju, a vseeno je bilo nekaj drugače. Ljudje okoli mene so bili drugače oblečeni, drugače so se vedli in tudi okolica je bila drugačna. Ljubljana je bila čista, Prešernov spomenik je izgledal kot nov, spomenika Primičeve Julije pa ni bilo. Še nekaj časa sem se razgledovala, nato pa sem kar naenkrat pri Tromostovju zagledala samega Jožeta Plečnika.

V rokah je držal liste papirja, na katere je risal in si jih ogledoval. Pristopila sem k njemu in opazila, da je risal načrt za tržnico. Vprašal me je, kakšna se mi zdi tržnica, jaz pa sem mu odgovorila, da zelo lepa, saj poudari njegov slog, ki vključuje stebre in arkade. Zelo je bil vesel, saj je videl, da sem že slišala zanj in njegovo arhitekturo.

Povabil me je na sprehod do NUK-a. Izmed vseh njegovih del je meni vedno bil najlepši NUK, saj je izgledal veličastno. Na poti do tja mi je razlagal, kako zelo rad uporablja naravne materiale, kot so les, kamen, opeke in celo odpadni materiali. Povedal mi je tudi, da je zelo ponosen na razgibano fasado NUK-a. Nekaj časa sva si ogledovala NUK, nato pa odšla v Šentvid.

V Šentvidu mi je začel pripovedovati o svojem najljubšem učencu Andreju Bitencu, ki se je tu rodil. Všeč mu je bil, saj je bil zelo ustvarjalen in ni samo kopiral njegove (Plečnikove) ideje. Hitro sva prispela do cerkve sv. Vida, kjer sva si želela ogledati Jezusov oltar, pred katerim se je vila dolga vrsta ljudi, ki so hoteli videti Plečnikov slog. Po oltarju sva si ogledala še krstilnico, ki je tudi odražala Plečnikov slog. Najin izlet se je počasi zaključeval, zato me je Jože Plečnik odpeljal do pokopališča Žale.

Žale so imele ogromen vhod. Dolgo sva si ga ogledovala, nato pa mi je Plečnik nekaj zaupal. Njegova največja želja je bila, da bi se ga še dolgo po njegovi smrti spominjali, cenili njegova dela in njegov slog uporabljali v moderni arhitekturi. V tistem trenutku, ko sem mu hotela povedati, kako se v vsaki šoli v Sloveniji učimo o njem, obiskujemo njegove mojstrovine in jih občudujemo, poimenujemo ulice po njem, mu gradimo spomenike, kako navdušuje mlade arhitekta itd., me je spet posrkalo nazaj v sedanost.

Spet sem odprla oči in stala sem v NUK-u s knjigo Vse o Plečniku v rokah. Nisem vedela, ali sem to sanjala ali je bilo res. Moje razmišljanje je prekinilo nekaj svetlečega na tleh. Sklonila sem se in videla, da je to bil kovanec za 10 centov. Obrnila sem kovanec in na drugi strani opazila načrt Plečnikovega parlamenta. Sama pri sebi sem se nasmehnila in se spomnila svojega pogovora z Jožetom Plečnikom.

Maja Stopar, 8. a

PO SLEDEH JOŽETA PLEČNIKA

Jože Plečnik,
izučen mizar znan,
a bolj kot slovenski arhitekt poznan.

Življenje začel januarja na gradišču,
v naši Ljubljani stari,
pot nadaljeval po križišču,
do graške šole kani,
nato na Dunaj,
postane diplomat,
okolico ogledoval si je zunaj
za svoj umetniški mandat.

Na Apeninskem polotoku se je vse začelo,
od takrat mu je po mislih drvelo,
izvirne ideje,
umetniške želje,
lepota taka,
noben enaka,
kar v očeh mu je svetilo
in v srcu žarelo.

Pot nadaljeval v
Benetkah, Firencah,
Rimu, Parizu,
je odkril veličino,
posebno dobrino.

Inspiriran uresničevati začel svoje misli,
Tivoli, tržnica, Univerzitetna knjižnica,
celo Tromostovje,
ni poznal izraza bližnjica,
razprostrl je vse svoje veje.

Brez njega Slovenija ne bi bila
tako lepo arhitekturno obarvana.

Neli Žagar Podmenik, 8. a

Moja zgodba se začne v mojih sanjah. Ko je prišel do mene in mi je povedal, da je skril zaklad. Dal mi je prvi namig. Kjer ptice pojo, kjer veverice skačejo. Tam je drugi namig. Kje bi to lahko bilo. Nisem vedel, a nato sem se spomnil. To je park Tivoli. Oblekel sem se in odšel.

Tivoli

Ko sem prišel, sem se spomnil drevoreda. Prišel sem do njega in začel iskati. In sem našel namig. Namig je bil: trije mostovi, kjer ladje plujejo. Takoj sem vedel, da je to Tromostovje.

Tromostovje

Prišel sem do Tromostovja. Takoj sem videl namig med stebri. Pisalo je, kamor gremo, ko umremo. Takoj sem se spomnil na Žale. Pohitel sem.

Žale

Prišel sem do Žal. Tekel do njegovega groba. Začel sem iskati. Našel sem skrinjo z zakladom.

Klemen Curk, 8. a

Sprehajal sem se po parku Tivoli, ko sem se utrudil in odšel do klopce, na kateri sem se ulegel.

ZASPIM.

Kar naenkrat zagledam pred sabo rejenega gospoda, ki je imel na sebi uniformo, ki so jo nosili samo univerzitetni profesorji. Ogovoril me je in me vprašal, če lahko prisede k meni na klopcu. Dovolil sem mu in ga vprašal, kako mu je ime. Odgovoril mi je, da je Jože Plečnik. Zanimalo ga je, zakaj sem žalosten. Pojasnil sem mu, da zato, ker mi ni všeč trenutna služba, pa še slabo plačana je. »Ti moraš biti pa zelo zadovoljen s svojo službo,« sem dodal, vendar se z mano ni strinjal. Začuden sem bil, saj so bili univerzitetni profesorji dobro plačani. Nadaljeval je, da mu je ta služba mučna in da si želi postati arhitekt, tudi če ne bo veliko zaslužil.

Zazvonil mi je telefon in sem se oglasil. Dobil sem novico, da je moj oče umrl in da bom podedoval njegovo gradbeno podjetje. Seveda sem bil žalosten, vendar sem bil tudi vesel, saj sem končno dobil mojo sanjsko službo. Vprašal sem ga, če bi rad sodeloval z mano. On bi risal projekte, jaz bi jih pa zgradil.

Postala sva uspešna. Gradila sva po celi Sloveniji in tudi v tujini. Ni nama šlo za denar, zato nisva prenehala. Življenje je bilo lepo kot še nikoli. Gradila sva tudi veliko cerkva.

Začel sem z gradnjo zelo velike cerkev na Barju. Ko sem bil v lokalu, so mi nekateri govorili, da sem len, saj samo nadzorujem, nič pa ne delam, zato sem se odločil, da bom dokončal streho cerkve sam. Zelo je pihalo, vendar se nisem ustavil. Začel sem delati, nakar me je močan sunek vetra spodnesel in začel sem padati s strehe. Tik preden sem se dotaknil tal, sem se prebudil na klopci.

Ugotovil sem, da so to bile samo sanje, vendar sem videl, kako uspešen človek je bil Jože Plečnik.

Martin Tavčar, 8. a

Marko Završan, 4. a

Nekega lepega sončnega dne sem se sprehajala po mestu, se naslonila na ograjo na Tromostovju, s pogledom zatavala do naše slavne tržnice in razmišljala o našem arhitektu. In nenadoma sem zagledala samega Jožeta Plečnika! Samozavestno sem stopila do njega in začela pogovor.

Tijana: Gospod, ali ste bili vi moj učitelj za matematiko v osnovni šoli OŠ FRS LJ?

Jože Plečnik: Draga moja Tijana, še vedno si tako lepa in pametna ... Seveda sem bil, najboljša šola, v kateri sem učil.

Tijana: Najlepša hvala, učitelj! Kako ste pa vi?

Jože Plečnik: Super sem zdaj, ko vidim svoje učence in se spomnim naših trenutkov, ki smo jih skupaj doživeli.

Tijana: Res je, lepo vas je videti spet po dolgem času.

Jože Plečnik: Ugotovil sem, da poklic učitelja ni več zame, zdaj sem postal najboljši arhitekt v mestu.

Tijana: Super, sem vesela za vas. Sem slišala, da ste naredili drevored, ki je zelo zdaj znan, vsi mediji govorijo samo o vas.

Jože Plečnik: Me veseli, Tijana, da je medijem in prebivalcem te prečudovite Ljubljane všeč moje delo, vsak lahko doseže svoje cilje, če želi in se trudi zanje.

Tijana: Prav imate, všeč mi je vaše razmišljanje, ste duhoviti in širite pozitivno energijo.

Jože Plečnik: To je najpomembnejše, da se zabavaš in širiš pozitivno energijo. Čeprav je morda sonček za oblaki, lahko svojo pozitivno energijo načaraš nasmeh na obraze tudi drugim.

Tijana: Prav imate, želim vam še veliko uspeha. Zdaj pa moram odhiteti domov, zelo sem vesela, da sem vas videla, lepo se imejte. Nasvidenje!

Jože Plečnik: Pozdrav, Tijana!

Tijana Perić, 8. a

Kiara Horvat, 4. a

Teodora Radić, 3. b

Oskar Lončarić, 1. b

Mila Lestan, 1. b

POT POD NOGE

ZANZIBAR

Bil je april leta 2021, ko sem zvedela, da grem med poletnimi počitnicami za 14 dni na Zanzibar. Otok Zanzibar je del Tanzanije in se nahaja na JV delu Afrike. Zelo sem se veselila teh počitnic in komaj čakala mesec julij, ko sva se z mami odpravili na letališče v Zagreb, od koder sva leteli na Zanzibar. Pot je bila kar naporna, saj sva z letalom potovali celo popoldne in noč. V jutranjih urah smo prispeli.

Za vstop na carinsko območje je čakalo veliko ljudi in glede na to, da smo bili v obdobju covida, je bilo vse skupaj malo nenavadno. Nihče namreč ni imel maske, nič socialne distance. Vse se je odvijalo zelo počasi. Ko sva uredili vízi, pregled potnih listov, PCR testov, naju je že čakal lokalni vodič, ki naju je odpeljal do našega bivališča, ki je bilo oddaljeno dobro uro od letališča. Naše bivališče se je imenovalo Ocean Blue resort, ki se je nahajalo ob čudoviti peščeni plaži z modro zelenim morjem. Takoj mi je bilo jasno, da bodo moje počitnice čudovite.

Že prvi dan smo na plaži srečali Masaje. Kasneje se je izkazalo, da jih je bilo res veliko in si jih srečal vsepovsod. Vsak od njih je bil zelo prijazen, vendar pa so vsakomur vedno poskusili prodati svoje ročno izdelane izdelke iz lesa in školjk. Masaji so na Zanzibaru prilekli. Pridejo za delom iz Tanzanije in poskušajo čim več prodati, da lahko zaslužen denar pošljejo svoji družini. Vsi Masaji so imeli posebna oblačila, v večini rdeče črne rute, zavezane okoli telesa, in v rokah dolgo leseno palico. So izredno dobri skakalci in že takoj prvi dan so samo za naju z mami priredili šov na plaži, kjer so skakali čez ruto.

Po prvem dnevu spoznavanja okolice se je zelo hitro spustila tema. Zanzibar leži v tropsko oceanskem pasu, v poletnih mesecih se spusti tema že okoli 17. ure. Ker sva bili utrujeni od poti, sva se kaj kmalu odpravili v posteljo.

Naslednji dan smo že začeli z aktivnostmi in ogledovanjem otoka. Poleg naju je bilo v skupini še nekaj turistov, s katerimi sva se takoj ujeli. Zbrali smo se pred recepcijo in po nas je prišel malo poseben avto, ki je bil kot kombi. Vožnja z njim je bila prav posebna izkušnja, predvsem zato, ker v delu Zanzibarja, kjer smo bili mi, na vsakih 100 metrov ležijo ležeči policaji, ki so jih postavljali domačini sami. Verjetno bi prej prispeli peš, ker je zaradi ovir na cesti vožnja napredovala zelo počasi. Ravno zaradi tega veliko uporabljajo motorje in kolesa, ker je prevoz lažji.

Ta dan smo imeli humanitarni ogled šole. Cilj obiska šole je doniranje zvezkov, svinčnikov, radirk ali pa denar, s katerim pomagajo otrokom do zaključka šolanja. Šola ni bila kot naša, ki je že na prvi pogled razkošnejša. Njihove šole so nizke gradnje, brez oken, otroci so oblečeni v uniforme, vsepovsod je polno mivke, nimajo računalnikov. V razredu so klopi, v katerih eden zraven drugega sedi okoli 30 otrok. Popolnoma drugače kot pri nas. Vendar pa so otroci zelo veseli in razigrani in srečni vsakič, ko pridejo na obisk turisti.

Po obisku šole smo odšli na bližnjo Dongwe plažo. V času bivanja smo obiskali kar nekaj čudovitih plaž. Vsaka je bila prekrasna, veliko modre barve, mivke, palme, prijazni domačini, ki so ob srečanjih vzdikali »jumbo«. To pomeni živijo.

Obiski plaž so bili seveda za počivanje in plavanje. Da ni bilo samo poležavanja, smo obiskali tudi glavno mesto Stone Town. Ker je Zanzibar muslimanska država, smo se morali primerno tudi obleči, brez zelo kratkih hlač, majic brez rokavov ipd. Stone Town je zanimivo mesto, stari del mesta je kamnit, z veliko ulicami, novejši del pa z veliko stanovanjskih blokov, kjer so balkoni zaščiteni z rešetkami. Povedali so nam, da imajo rešetke v večini tisti, ki imajo doma televizijo, saj tako preprečijo krajo. Vodiči so nas pustili na eni izmed glavnih ulic v starem delu mesta, kjer je bilo veliko trgovinic s spominki. Seveda je bilo treba tudi nekaj zapraviti.

Po sprehodu in ogledu mesta smo iz lokalnega malega pristanišča odpluli na 30-minutno vožnjo z barčico do bližnjega otočka, imenovanega Prison Island. V preteklosti je bil na otoku zapor za sužnje. Danes se na otoku nahaja rezervat velikih želv, ki jih je danes okoli 100 in so res ogromne. Oskrbniki so nam ponudili liste solate, da smo jih lahko hranili.

Poleg želv ima Zanzibar veliko vodnih živali, npr. rakov, rib, morskih zvezd. Prav tako pa smo v Jozani gozdu naleteli na veliko opic, ki prebivajo v tem delu Zanzibarja.

Peti ali šesti dan smo se odpravili na veliko dogodivščino. Zbuditi smo se morali že zgodaj, ker smo se že ob 6. uri odpravili na plavanje z delfini. Odpravili smo se do majhne ribiške vasice Kizmkazi, kjer so nas opremili z rešilnimi jopiči, maskami in plavutkami ter nas s čolni odpeljali na odprto morje poiskati divje delfine. S čolnom smo sekali valove in pluli eno uro, ko nam je vodič pokazal, kje so delfini. Izkušnja je bila kar smešna. Na enem mestu je bilo kar nekaj čolnov in vsi z istim ciljem – plavati z delfini. In tako se je začelo lovljenje in približevanje delfinom. Ko nam je vodič rekel »jump«, smo poskakali iz čolna v vodo in kar se da hitro plavali za delfini. Imeli smo res srečo, ker smo bili čisto poleg njih, plavali so pod nami, zraven nas, samo kakšen meter stran. Res nepozabna izkušnja!

Isti dan smo se v popoldanskih urah odpravili do znanega The Rock, restavracije na veliki skali sredi morja. Resnično neverjetna gradnja. Imeli smo srečo, da je bila takrat plima in je bil prizor The Rocka res čudovit. Nekaj dni kasneje smo pluli mimo njega, ko je bila oseka, in je izgledalo, kot da je neka hiška na skali na plaži. Plime in oseke so na Zanzibaru namreč zelo izrazite. Zjutraj ti lahko morje seže do vratu, čez nekaj ur pa se moraš sprehoditi vsaj 100 metov, da sploh prideš do njega.

Poleg plavanja z delfini mi je bilo zelo zanimivo potapljanje za morskimi zvezdami. Zvezde niso niti približno take, kot smo jih vajeni pri nas. Bile so rumene, oranžne, rdeče. Nimajo bodic, zato jih je bilo zelo enostavno prijeti in odložiti na ladjo.

Ker imam rada sadje, sem se zelo veselila dneva, ko smo se odpravili na farmo zelišč in sadja. Zanzibar je otok zelišč in tako so tudi za turiste uredili manjšo farmo, kjer si lahko ogledaš, kaj vse raste na Zanzibaru. Na koncu ogleda pa nas je čakala pokušina sadja. Za marsikaterega nisem nikoli slišala. Sadja imaš vsepovsod na pretek.

Zanzibar sicer nima nekega presežka kulinarike. Brez težav povsod lahko naročiš morsko hrano. Za turiste imajo prilagojeno in se povsod najde tudi delček evropske hrane, kot je pica, špageti bolonez, vendar pa je okus daleč od evropskega, saj vse diši po njihovih posebnih začimbah. Prav tako je pečen krompirček možno dobiti povsod, tudi na ulici.

Zadnje dni smo si ogledali tudi vrtove alg. Večina žensk na Zanzibaru služi denar z gojenjem alg. Ker sta plima in oseka tako izraziti, si v času oseke pripravijo in dajo alge na vrvice, ko je plima, pa alge rastejo. In tako ponovno, ko je oseka, nabirajo alge in jih nato sušijo ter prodajajo. Čez mesec morajo veliko delati za minimalno plačilo.

Zanzibar je vsekakor destinacija, kamor se spleča iti. Sem prepričana, da bova šli še kdaj.

Tara Bulajić, 9. b

GRŠKA BISERA

Predstavila vam bom potovanje po dveh grških otokih, in sicer po Kreti in Santoriniju. Z družinskimi prijatelji smo potovali lani poleti od 16. julija do 1. avgusta.

Leteli smo iz Trsta na Kreta v mesto Chania. Let je bil dolg dve uri in pol, vendar smo zaradi časovne razlike prišli še eno uro kasneje. Drugi dan smo obiskali plažo Balos, ki je ena izmed najbolj obiskanih plaž v Grčiji. Do nje smo prišli peš po stopnicah, lahko pa se pride tudi z ladjico. Laguna je globoka približno en meter in voda je dokaj topla.

Naslednji dan smo se odpravili na pot, ogledali smo si pravoslavni samostan Arkadi, ki je nastal v 6. stoletju in je imel pomembno vlogo v času kretskega upora leta 1866. Zvečer smo prispeli v Matalo, to je mesto, ki se nahaja na sredini otoka. Tam smo ostali štiri dni. Najbolj je mesto znano po votlinah. Domnevajo, da so bile te nekoč uporabljene kot grobnice, vendar je bolj verjetno, da so jih glede na višino stropov uporabljali kot bivalne prostore. V šestdesetih letih so votline zasedli hipiji, ki jih je kasneje izgnala cerkev. Domačini jih niso marali, saj so bili zelo drugačni od domačinov, a so jih nekaj let po izgonu sprejeli kot del kulture Matala, in to je zdaj najzanimivejša stvar za turiste.

Naslednji dan smo se čez hrib peš odpravili do plaže Kokkini. Plaža je bila lepa in urejena, najbolj pa nam je ostala v spominu zaradi lokala, v katerem nam niso postregli pijače, ker smo se igrali s kartami.

Po štirih dneh smo se iz Matala odpravili do gozdnate pokrajine Selakano. Pot je trajala približno 6 ur, vmes smo se ustavili v arheološkem najdišču v Gortyni. To je mesto, ki je nastalo okoli 3000 let pred našim štetjem. Izkopavati in raziskovati ga je začel italijanski arheolog leta 1884. Popoldne smo prispeli v Selakano, gozdnato pokrajino, ki je najpomembnejši ekosistem na Kreti. Tam smo ostali tri dni in si malo odpočili.

Osmi dan smo se odpravili v Agios Nikolaos, to je obalno mesto s 30 000 prebivalci.

Najbolj smo si ga zapomnili, ker se nam je tam pripetila manjša prometna nesreča. Kriva je bila gospa v rdečem avtu, ki ni speljala ovinka. Na srečo je bil avto sposoben in vsi smo ostali nepoškodovani, le malo pretreseni. Čez nekaj ur smo dobili nov avto in se vrnili na pot. Zvečer smo prispeli v glavno mesto Krete, Heraklion, ki je peto največje mesto na Kreti in ima okrog 180 000 prebivalcev. Ogledali smo si sobotno tržnico, ki ji Grki pravijo Bazaar Heraklio. Popoldne smo si ogledali vasico Kalimero. Beseda kalimera v grščini pomeni dobro jutro. V Kalimeri smo pojedli značilno grško kosilo, in sicer grško solato, gyros in za prilogo kruh, ki mu rečejo pita.

Zadnji dan na Kreti smo obiskali Knosos, arheološko najdišče iz bronaste dobe. Nahaja se na severni

obali otoka. To najdišče mi je bilo zanimivejše od Gortyne, ker je bilo bolj urejeno in ohranjeno. Potem smo se poslovili od naših prijateljev in v Heraklionu opravili testiranje za covid. Oddali smo avto in odšli na trajekt do Santorinija.

Po sedmih urah vožnje smo prispeli na otok Santorini. Velik je 72 kvadratnih kilometrov in na njem živi okoli 14 tisoč ljudi, otok ima obliko polmeseca. Največ se prebivalci ukvarjajo s turizmom. Santorini velja za kraj z najlepšimi sončnimi zahodi na svetu. Vsak večer se skoraj cel otok zbere v Oia, drugem največjem mestu, kjer po sončnem zahodu vsi ploskajo. Približno eno uro pred in po zahodu je v mestu ogromna gneča, zato smo se naslednje jutro zbudili ob petih in si raje v miru ogledali še sončni vzhod. Obiskali smo tudi muzej izgubljene Atlantide. Muzej je bil zanimivejši od ostalih, ker so na sodobnejši način predstavili nastanek Santorinija. Na Santoriniju so tri barve plaž, in sicer črne, bele in rdeče – te so posledica vulkanskega delovanja. Po črnih plažah so speljane lesene poti, ker se črni pesek hitro segreje in si lahko opečemo stopala. Četrty dan na Santoriniju smo si z ladjice ogledali plasti različnih barv kamnin. Z ladjico smo obiskali tudi vulkanski otok Nea Kameni, kjer smo se sprehodili in si ogledali vulkan. Zvečer smo leteli nazaj v Italijo in iz letala se je lepo videla oblika polmeseca.

Santorini mi je bil bolj všeč od Krete, saj me je očaral s svojo arhitekturo – bele hiše z modrimi strehami. Priporočam obisk obeh otokov, ker sta oba lepa in zanimiva in tudi sama ju bom, če bom imela možnost, še kdaj z veseljem obiskala.

Eva Rozman, 9. a

STRIPI

Lana Govednik, 7. b

Lenja Cafnik, 7. a

Milijan Kitić, 7. b

PRIJATELJSTVO

RAZREDNE

1. a

1. b

2. a

2. b

3. a

3. b

4. a

4. b

5. a

5. b

6. a

6. b

7. a

7. b

8. a

8. b

9. a

9. b

